

Αθ. Παπατριανταφύλλου

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΚΟΜΟΤΗΝΗ
2017

Αθ. Παπατριανταφύλλου

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΔΙΣΩΠΟΥ

ΚΟΜΟΤΗΝΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Αθανάσιος Παπατριανταφύλλου γεννήθηκε στο Ροδίτη Κομοτηνής, όπου διαμένει μόνιμα. Είναι απόφοιτος της Ζαριφείου Παιδαγωγικής Ακαδημίας Αλεξανδρουπόλεως. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος αξιωματικός Πεζικού.

Εργάστηκε ως δάσκαλος σε σχολεία της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Νομό Ροδόπης, καθώς και σε ελληνικά σχολεία του Baden Wurttemberg της (τότε) Δυτικής Γερμανίας. Έκτοτε υπηρέτησε σε διάφορα σχολεία του Νομού Ροδόπης και για μικρό διάστημα ως βοηθός επιθεωρητή στη Β' Περιφέρεια Μ/κών Σχολείων Ροδόπης – Έβρου. Τέλος, μέχρι τη συνταξιοδότησή του υπηρέτησε ως Διευθυντής στο 9^ο Δημοτικό Σχολείο Κομοτηνής.

Είναι παντρεμένος και έχει τρία παιδιά. Ασχολείται με τα πολιτιστικά. Διετέλεσε Γενικός Γραμματέας του Θρακικού Ωδείου Κομοτηνής, Γενικός Γραμματέας και στη συνέχεια Πρόεδρος του Χριστιανικού και Πολιτιστικού Συλλόγου «Αγία Κυριακή» Ροδίτη, επίσης Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου Ι.Κ.Τ.Α.Θ. Κομοτηνής και τέλος μέλος του Μ. Ο. Κομοτηνής και της Εταιρείας Παιδαγωγικών Επιστημών Κομοτηνής.

Έχει συγγράψει τα δοκίμια, «**Το Θρακικό Πνευματικό Κέντρο και η Μουσική Σχολή Κομοτηνής**» (1991), «**Η Ι.Μονή της Αγίας Κυριακής Ροδίτη**» (1993) καθώς και την επετειακή έκδοση των αποφοίτων της τάξης του 1963 του Γυμνασίου Αρρένων Κομοτηνής με τον τίτλο «**Μετά 30 χρόνια**» (1993).

Το έτος 2001 εξέδωσε την ποιητική συλλογή «**Θρακιώτικα και Άλλα**».

Το 2008 ο εκδοτικός οίκος «Αφοί Κυριακίδη Α.Ε.» εξέδωσε το ιστορικολαογραφικό έργο του, «**Θράκη, Ιστορίες Ζωής – Οδοιπορικό Τριών Αιώνων**».

Τέλος το 2017 από τον εκδοτικό οίκο "Κ. & Μ. Αντ. Σταμούλη" εκδόθηκε η ποιητική συλλογή "**Πράσσειν (Ποιητικά) Άλογα" Ή Εικονολογίες**";

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Αίσωπος, βαθύς γνώστης των ανθρώπινων χαρακτήρων, με τη βουκολική μορφή των μύθων του, απευθυνόμενος σε ευφυείς αλλά και σε αφυείς, είναι φανερό ότι, προσπαθεί να νουθετήσει τους συγχρόνους του και να τους καταστήσει τουλάχιστον προσεκτικούς στην αντιμετώπιση των ποικιλόμορφων αντιξοοτήτων της ζωής.

Σήμερα, αν ζούσε και επιχειρούσε να νουθετήσει τους σύγχρονους συνανθρώπους του σίγουρα δεν θα χρησιμοποιούσε την ίδια γλώσσα και παρόμοια επιχειρήματα με αυτά που παρουσιάζει στους μύθους του, για τον λόγο ότι, τα γνωστικά αντικείμενα του σήμερα έχουν διαφοροποιηθεί πάρα πολύ.

Παρ' όλα αυτά όμως οι διδαχές που υπάρχουν σε όλους τους μύθους του και σήμερα είναι πολύ χρήσιμες και καλόν θα είναι οι μύθοι αυτοί να μελετώνται απ' όλους.

Θα ήταν ευχής έργον το αθάνατο αυτό έργο "ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ" να υπάρχει σε όλες τις βιβλιοθήκες δημόσιες ή ιδιωτικές. Κατά καιρούς έχουν υπάρξει εκδόσεις, ακόμη και στο εξωτερικό, των "Μύθων του Αισώπου" στο αρχαίο κείμενο και σε μεταφράσεις αλλά και κάποιοι εκ των μύθων έχουν γίνει ωραιότατα ποιήματα. Ατυχώς, δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω, αν υπάρχει κάποια έκδοση, όπου όλοι οι μύθοι να έχουν γραφεί σε μορφή ποιήματος.

Έχοντας υπόψη την έκδοση του "NATIONAL GEOGRAPHIC" ΑΙΣΩΠΟΣ ΜΥΘΟΙ καθώς και αυτήν των εκδόσεων Ορφανίδη "Θησαυρός Σοφίας της Αρχαίας Ελλάδος" όπου εμπεριέχονται και οι "Μύθοι του Αισώπου", εκδόσεις αξιολογότερες, γεννήθηκε η σκέψη να επιχειρηθεί η διασκευή του πεζού κειμένου, όλων των

μύθων, κατά το δυνατόν εφικτό σε έμμετρο. Η προσπάθεια - επιτυχής ή όχι - έγινε από τον υπογράφοντα. Και τώρα, Εσείς αγαπητοί αναγνώστες, κρίνετε, αν άξιζε ή όχι η προσπάθεια.

Α. Π.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλεγόμενα	σελ. ...
Βιογραφικό	"
1. Ο Ηρακλής και ο Πλούτος.....	
2. Ο γάτος και ο κόκορας.....	
3. Η γίδα και ο γάιδαρος.	
4. Ο γιδοβοσκός και οι αγριόγιδες.	
5. Ο αετός και η αλεπού.	
6. Αετός, καλιακούδα και βοσκός.	
7. Οι ποντικοί και οι γάτες.	
8. Ο λύκος και ο γάιδαρος.	
9. Ο μάντης.	
10. Ο λύκος και ο βοσκός.	
11. Το εξοχικό ποντίκι και το π. της πόλης	
12. Ο σπάταλος νέος και το χελιδόνι.	
13. Ο ξυλοκόπος και ο Ερμής.	
14. Οι μύγες.	
15. Οι στρατοκόποι και η αρκούδα.	
16. Οι στρατοκόποι και το τσεκούρι.	
17. Ο στρατοκόπος και η τύχη.	
18. Ο στρατοκόπος και η αλήθεια.	
19. Ο άγριος γάιδαρος και ο ήμερος.	
20. Ο γάιδαρος φορτωμένος με αλάτι.	
21. Ο γάιδαρος, ο κόκορας και το λιοντάρι.	
22. Ο γάιδαρος, η αλεπού και το λιοντάρι.	
23. Ο γεωργός και το παγωμένο φίδι.	
24. Ο γεωργός και τα παιδιά του.	
25. Ο γεωργός και το δέντρο.	
26. Τα παιδιά του γεωργού που δε μόνοιαζαν.	
27. Ο δειλός κυνηγός και ο λατόμος.	
28. Η γυναίκα και η κότα.	

29. Τρία βόδια και ένα λιοντάρι.	
30. Ο βοϊδολάτης και ο Ηρακλής.	
31. Ο γέρος και ο θάνατος.	
32. Το πουλί και η νυχτερίδα.	
33. Η γάτα και η λίμα.	
34. Ο γεωργός και τα σκυλιά.	
35. Ο γεωργός και το φίδι που του σκότωσε το παιδί.	
36. Ο καυχησιάρης.	
37. Ο τυφλός.	
38. Ο άνθρωπος και η αλεπού.	
39. Βάτραχοι σε λίμνη.	
40. Ο άνθρωπος που έσπασε το άγαλμα.	
41. Ο ζευγολάτης και ο λύκος.	
42. Βάτραχοι γειτόνοι.	
43. Η αλεπού και η μαϊμού που διάλεξαν για βασίλισσα.	
44. Η αλεπού και ο τράγος.	
45. Ένας που έταζε πράγματα που δεν γίνονται.	
46. Ένας που τον δάγκασε μύρμηγκας και ο Ερμής.	
47. Οι ψαράδες που ψάρεψαν μια πέτρα.	
48. Τα δυο κοκόρια και ο αετός.	
49. Η αλκυόνα.	
50. Αλεπούδες στο Μαίανδρο ποταμό.	
51. Η αλεπού και ο βάτος.	
52. Το γουρουνόπουλο και τα πρόβατα.	
53. Το ελάφι στην πηγή και το λιοντάρι.	
54. Η γριά και ο γιατρός.	
55. Το ελάφι και τ' αμπέλι.	
56. Ο γάτος και τα ποντίκια.	
57. Ο γάτος και οι κότες.	
58. Ο γιδοβοσκός και η γίδα.	
59. Ο Αίσωπος στα ναυπηγεία.	
60. Η αλεπού με τη φουσκωμένη κοιλιά.	

61. Η αλεπού και οι αγουρίδες
62. Η αλεπού και ο ξυλοκόπος'
63. Η αλεπού και ο σκύλος.
64. Η κολοβή αλεπού.
65. Ο μεσόκοπος και οι ερωμένες.
66. Ο ι άνθρωποι και ο Δίας.
67. Ο βοριάς και ο ήλιος.
68. Ο Διογένης και ο φαλακρός.
69. Ο γεωργός και ο αετός.
70. Το μονόφθαλμο ελάφι.
71. Ο γιατρός και ο άρρωστος.
72. Ο άνθρωπος, το άλογο, το βόδι, και ο σκύλος.
73. Ο κόρακας και η αλεπού.
74. Η βασιλεία του λιονταριού.
75. Το λιοντάρι & το ποντίκι που έδειξε την ευγνωμοσύνη του.
76. Ο λύκος και η γριά.
77. Οι οδοιπόροι και ο πλάτανος.
78. Τα δυο σακούλια.
79. Ο βοσκός και ο λύκος που τον έτρεφε με τα σκυλιά.
80. Ο φιλάργυρος.
81. Η χελώνα και ο λαγός.
82. Ο μικρός κλέφτης και η μητέρα του.

1. Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ

Είχε ανέβη ο Ηρακλής
στο ιερό βουνό,
στην κατοικία των Θεών,
ψηλά στον ουρανό.

Κι έκατσε σαν ισόθεος
πλάι στο μέγα Δία,
απολαμβάνοντας κι αυτός
τα θεία μεγαλεία.

Μια μέρα σε μια σύναξη,
που ο Δίας συγκαλούσε,
το πάνθεον, όλους τους Θεούς
και τους εχαιρετούσε.

Ο Ηρακλής χαιρέταγε,
κι αυτός έναν προς ένα,
κι έδειχνε μέγα σεβασμό,
κι ευγένεια στον καθένα.

Αλλά, σαν ήρθε η σειρά
του πλουμιστού, του Πλούτου,
την κεφαλήν κατέβασε,
και μάλιστα επί τούτου.

Τον στραβοκοίταξε λοξά
κι έσκυψε το κεφάλι,
έκανε κάποιο μορφασμό,
σα να του ήρθε ζάλη.

Ο Δίας είδε τη σκηνή,
τον Ηρακλή ρωτάει,
γιατί τάχα, τον πλουμιστό
Θεό, δεν χαιρετάει;

Κι ο Ηρακλής απάντησε,
χωρίς περιστροφές.
-Γιατί, πάντα απέφευγα
κακές συναναστροφές.

Κι ο Πλούτος πάντα έκανε,
όταν στη γη μας ζούσε
παρέα μόνο με κακούς,
κι αυτούς μόνο αγαπούσε.

Και τους καλούς και τίμιους
απέφευγε συχνά.
Γι αυτό κι εγώ δεν το μπορώ,
να τον ιδώ ξανά.

2. Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ένας αγριόγατος,
γάτος πεινασμένος
έπιασε έναν κόκορα
κι ήταν ... λιγωμένος.

Έψαχνε τρόπο να βρει
για να τον μαδήσει
και κάποια δικαιολογία,
να τον καταβροχθίσει.

Άρχισε, να κατηγορεί
τον κόκορα καθώς,
έλεγε, πως στον άνθρωπο,
είναι ενοχλητικός.

Πολύ ενωρίς τον ξυπνά,
όλα τα πρωινά,
και αυτό πάντα γίνεται,
και ... καθημερινά.

Ο κόκορας του απαντά,
χωρίς φόβο και πάθος.
-Αυτό που κάνω είναι σωστό,
και δεν είναι λάθος.

Ξυπνώ τον άνθρωπο γιατί,
πρέπει να εργαστεί,
να πάει στη δουλίτσα του,
και να μην ξεχαστεί.

Αφού απαντήθηκε σωστά
αυτή η κατηγορία,
ο γάτος έψαξε ξανά,
νέα δικαιολογία.

Είπε πως, παρά τους νόμους
και πολλές φορές
σμίγει με τη μάνα του
και τις αδερφές.

Και πάλι ο κόκορας ευθύς,
γοργά, με παρρησία,
και θάρρος του απάντησε,
για την ... αυθαιρεσία.

Τούτο γίνεται φίλε μου,
σε κάθε ένα κοτέτσι,
για να γεννούν οι κότες τ' αυγά.
Γι αυτό γίνεται έτσι.

Α! λέει ο γάτος, επειδή
βρίσκεις δικαιολογίες,
δεν θα απομείνω νηστικός,
μ' αυτές τις αηδίες.

Κι ευθύς το δόλιο κόκορα,
άκαρδα τον ξεσκίζει,
τον θανατώνει στη στιγμή,
και τον καταβροχθίζει.

3. Η ΓΙΔΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Μια γίδα κι ένας γάιδαρος,
στα χρόνια τα παλιά,
κουβέντιαζαν σαν άνθρωποι,
κάτω στην αντηλιά.

Λέγανε πολλά και διάφορα,
μα η γίδα είχε στο νου,
να σκάψει λάκκο για να μπει,
το σώμα του ... αλλουνού.

Με πονηριά και γαλιφιές
του λέει, πως τον λυπάται,
γιατί από την κούραση,
τάχα, πως δεν κοιμάται.

-Τη μια γυρνάς μυλόπετρα,
την άλλη φορτωμένος,
ολημερίς τρεχάματα.
Είσαι ... αδικημένος!

Του λόγου σου δεν θέλεις,
να ξεκουραστείς;
Να πάρεις μια ανάσα,
να νιώσεις κι εσύ πως ζεις;

Κάνε το σεληνιασμένο,
πέσε στο λάκκο ευθύς,
και τάχα απ' την κούραση,
δεν μπορείς πια να σταθείς!

Ο γαϊδαράκος άσκεφτα,
και δίχως πονηριά,
κουτρουβαλάει απ' το βράχο,
τσακίζει τα πλευρά.

Πίστεψε άδολα στη γίδα,
και στην ορμήνια την "καλή"
και τώρα γκρεμοτσακισμένος,
κείται χάμω στην αυλή.

Το αφεντικό λυπήθηκε
με του γαϊδάρου τα δεινά,
παίρνει γιατρούς και γιατροσόφια.
Τον θέλει υγιή ξανά.

Και ο γιατρός του πρόσταξε,
πλεμόνι, ως γιατρικό,
να πάρει ο τραυματίας,
να φύγει το ... κακό.

Η γίδα έπεσε στο λάκκο,
που "έσκαψε" για κάποιον άλλο.
Την έσφαξε το αφεντικό της.
Κακό την βρήκε και μεγάλο.

Γι αυτό, ποτέ σου άδικα,
μη θες κακό για άλλον
γιατί, στο λάκκο που έσκαψες,
εσύ θα πέσεις ... μάλλον!

4. Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ ΚΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΓΙΔΕΣ

Μια μέρα ένας γιδοβοσκός
είδε, πως στο κοπάδι,
έμπλεξαν γίδια άγρια,
και έμειναν ως το βράδυ.

Μπήκανε μέσα στο μαντρί,
νόμισαν ευκαιρία,
ήταν να μπουν και να σωθούν
απ' την κακοκαιρία.

Και κλείστηκαν όλα μαζί
μες στη μεγάλη μάντρα,
χωρίς να έχουν στο λαιμό,
και τη γαλάζια χάντρα.

Τη χάντρα, που ο γιδοβοσκός
έχει σ' όλα τα γίδια,
μην μπλέξουνε με ξενικά,
και γίνουν όλα ίδια.

Είδε ο καλός γιδοβοσκός,
τα γίδια τα ωραία,
και νόμισε, πως ήρθανε
κοντά του για ... παρέα.

Γι αυτό και τα καλόπιασε
με περισσό σανό,
πιστεύοντας πως ... ξέχασαν,
για πάντα το βουνό.

Σαν πέρασε όμως ο καιρός
και η κακοκαιρία,
κι οι μέρες έφτιαξαν ξανά,
ήρθε η καλοκαιρία,

Τα ζώα ήθελαν να παν'
και πάλι στο βουνό,
να βγουν στη φύση, να χαρούν,
λιόγερμα και πουρνό.

Γι' αυτό και μόλις άνοιξε,
την μάντρα ο βοσκός,
τ' άγρια γίδια φύγανε,
κι έγιναν ... μπουχός.

Οδύρεται ο γιδοβοσκός.
-Αχάριστες, κραυγάζει,
σας είχα έγνοια περισσή,
και τούτο να, που βγάζει!

-Α, φίλε μου κι εμείς γι αυτό,
φεύγουμε απ' το μαντρί
γιατί, μόνο νέες τιμάς
και στις παλιές ... κεντρί.

Και σίγουρα, αν σου 'ρθουνε,
άλλες, καινούργιες γίδες,
τις παλαιές μας αγνοείς
και κάνεις πως... δεν είδες!

5. Ο ΑΪΤΟΣ ΚΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Ένας αϊτός και μια αλεπού,
κάποτε γίναν' φίλοι,
και χτίσανε φωλιές κι οι δυο,
ένα πουρνό τ' Απρίλη.

Πάνω ψηλά στην κορυφή,
ο αϊτός φωλιάζει,
και στα ριζά, πιο χαμηλά,
η αλεπού αράζει.

Έτσι, κι οι δυο οικογένειες,
ζούσαν ευτυχισμένες,
μα ήταν ολοφάνερο,
για ... μέρες μετρημένες.

Γιατί, γρήγορα φάνηκε,
και ήταν ... φυσικό,
το κλίμα στη φιλία τους,
να γίνει εχθρικό.

Μια μέρα που η αλεπού,
βγήκε για την τροφή,
γυρίζοντας εδώ κι εκεί,
μόνη στην εξοχή.

Τα αλεπουδάκια ο αϊτός,
βλέποντας μοναχά,
τ' άρπαξε και τα έφερε,
τροφή για τα πουλιά.

Η αλεπού ανήμπορη,
τον αϊτό να πιάσει,
αφού, δεν ήταν μπορετό
να τρέξει, να τον φτάσει ...

Κατάρες κι όμοια συμφορά
εύχεται να τον βρουν,
και τα δικά του τα παιδιά,
γρήγορα να χαθούν.

Η ασέβεια που έδειξε,
ο αϊτός για τη φιλία,
δεν άργησε, ανταμείφθηκε
με όμοια τιμωρία.

Ήταν η μέρα που άρπαξε,
κομμάτι φλογισμένο,
κρέας κατσίκας, που άνθρωποι,
είχαν θυσιασμένο.

Και το 'φερε στα τέκνα του,
να σβήσουνε την πείνα.
Μα το καμένο είχε φωτιά,
και τα 'καψε και κείνα.

Γιατί, φτερά δεν είχανε,
κι όσα έπεσαν κάτω,
τα 'φαγε όλα η αλεπού,
στου δένδρου εκεί τον ... πάτο!

6. ΑΪΤΟΣ ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΒΟΣΚΟΣ

Ένας αϊτός από ψηλό
βράχο πετάει κι αρπάζει,
από βοσκό ένα αρνί,
και στη φωλιά του αράζει.

Φέρνει στα αϊτόπουλα,
που 'ναι μικρά ακόμα,
τροφή να φάνε, να γευθούν,
ένα ωραίο γιόμα.

Μια καλιακούδα ζήλεψε,
κι ορμά σε ένα κριάρι,
τ' αρπάζει ευθύς απ' τα μαλλιά
μαζί της να το πάρει.

Μα το κριάρι είναι βαρύ,
και τα μαλλιά μπλεγμένα,
τα νύχια της γαντζώθηκαν
και κει είναι μπερδεμένα.

Τις ελαφρές φτερούγες της
χτυπά, ξαναχτυπάει,
θέλει να φύγει, προσπαθεί,
και όπου πάει - πάει.

Μα δεν μπορούν τα νύχια της,
να απαγκιστρωθούν,
απ' το μαλλί του κριαριού,
και το πουλί κρατούν.

Βλέπει ο βοσκός τι γίνεται,
τρέχει προς το κριάρι.
Την καλιακούδα προσπαθεί,
μαζί του να την πάρει.

Την πάνει, κι αφού έκοψε,
όλα της τα φτερά,
την πάει στα παιδάκια του,
να παίξουν με χαρά.

Και, σα ρωτούν τι είναι το πουλί;
τους απαντά ο πατέρας.
Είναι πουλί μικρόφτερο,
το παίρνει ο αγέρας.

Κι εγώ ξέρω πολύ καλά,
πως είναι η καλιακούδα,
μα αυτό 'θελε, να 'ναι αϊτός
και ίσως και ... αρκούδα.

7. ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΙ ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Οι ποντικοί ανέκαθεν
μάλωναν με τις γάτες.
Και πάντα οι δόλιοι έχαναν,
σε όλες τους τις μάχες.

Και τούτο λέγανε, γιατί
δεν είχαν αρχηγούς.
Κι αφού δεν είχαν έκαναν,
ποντίκια ... στρατηγούς.

Φόρεσαν δε και κέρατα,
οι ... ποντικοστρατηγοί,
για να 'ναι, λέει, επίσημοι,
οι δόλιοι σαν ταγοί.

Και μάχη ευθύς ξεκίνησαν,
ενάντια στις γάτες.
Μα πάλι αυτοί νικήθηκαν,
σε υπόγεια και στράτες.

Κι όταν οι άλλοι ποντικοί,
έτρεχαν μες στις τρύπες,
για να σωθούν προσωρινά,
από όλους τους θύτες ...

Τα κέρατα των στρατηγών,
έγιναν αφορμή,
να συλληφθούνε όλοι τους,
αμέσως και μ' ορμή.

Τα κέρατα που έβαλαν,
στο κούτελο τους πάνω,
οι στρατηγοί, οι ποντικοί
και είχανε στο πλάνο...

Να φοβηθούν στη θέα τους,
οι γάτες και οι γάτοι,
και να εγκαταλείψουνε,
υπόγεια και χαγιάτι...

Αυτά στάθηκαν αφορμή,
κι εμπόδιο για να μούνε,
μες στις φωλιές τους γρήγορα,
και να μη συλληφθούνε.

Γιατί, οι τρύπες ήταν στενές,
τα κέρατα μεγάλα,
κι έτσι χάσανε οι στρατηγοί
τιμές και όλα ... τ' άλλα.

8. Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ένας λύκος σαν έγινε
αγέλης αρχηγός
νόμο, να βάλει θέλησε
στα μέλη ως ταγός.

Ό,τι κινήγι πιάνεται,
απ' όλους στο εξής,
να γίνεται δίκαιη μοιρασιά,
και να 'ναι ισομερής.

Να παίρνουν όλοι μερτικό,
μη μένουν νηστικοί,
και μεταξύ τους τρώγονται,
οι λύκοι σαν εχθροί.

Τη γνώμη αυτή την άκουσε
ένας περαστικός
γαΐδαρος, που σεργιάνιζε
κι ήτανε βιαστικός.

Περίλυπος εκούνησε
ο γαΐδαρος τη χαιτή,
και λέει: μια γνώμη σαν αυτή
για να 'ναι ωραία πρέπει...

Αυτός, που νόμο έβαλε,
για δίκαιη μοιρασιά,
να φέρει εδώ το θήραμα,
που κρύβει στη φωλιά.

Το θήραμα που έπιασε,
και δεν είναι μικρό,
σ' όλους εσάς αυτός μπορεί,
να δώσει μερτικό.

.....

Ο λύκος σαν τα άκουσε
τα λόγια του γαϊδάρου,
το νόμο του κατάργησε,
σα να 'ταν του ... κουμπάρου.

9. Ο ΜΑΝΤΗΣ

Ένας μάντης, που πίστευε,
πως ήξερε τα πάντα,
πιάνει θέση στην αγορά,
και στήνει μια λεζάντα.

Εδώ ο μάντης ο καλός,
εδώ όλοι ελάτε,
να μάθετε μελλούμενα,
να μάθετε πού πάτε.

Ο κόσμος πάει κι έρχεται,
όλοι θέλουν να μάθουν,
αν κάτι θε' να τους συμβεί,
αν κάτι θε' να πάθουν.

Την ώρα που κόσμος πολύς,
ήτανε μαζεμένος,
μαντατοφόρος έρχεται,
και λέει ταραγμένος.

Μάντη, μπήκαν στο σπίτι σου,
λείπουν τα πράγματά σου,
τρέξε να δεις, ποιος άρπαξε,
όλα τα υπάρχοντά σου.

Ο μάντης εταράχτηκε
και έφυγε τρεχάτος,
πάει στο σπίτι του, να ιδεί,
ποιος είναι ο κλέφτης ...γάτος.

Κι ένας, που είδε τη σκηνή,
πικρόχολα σχολιάζει.
Το μέλλον των άλλων το 'ξερε,
το δικό του δεν το νοιάζει;

Δεν μάντεψε, πως κάποτε
θα του 'ρθει το κακό,
και θα 'πρεπε στα σίγουρα,
να φυλαχτεί απ' αυτό;

10. Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΟΣΚΟΣ

Σ' ένα κοπάδι πρόβατα,
που βρίσκεται σε στάνη
ένας λύκος παμπόνηρος,
τη βίζιτά του κάνει.

Αλάργα - αλάργα ακολουθεί,
σαν πάνε στη βοσκή.
Ποτέ δεν επιτίθεται,
μα βρίσκεται εκεί.

Έβλεπε ο φύλακας βοσκός
τον λύκο τακτικά,
τα πρόβατα ν' ακολουθεί
πάντα από μακριά.

Κι αφού δεν έκανε ζημιά
καμιά μες στο κοπάδι,
νόμισε, πως ήταν φιλικό
του λύκου το σημάδι.

Να κάνει αθώα συντροφιά,
στα πρόβατα, στους σκύλους.
Λες κι ήταν γνώριμοι παλιοί,
λες κι είχαν κοινούς φίλους.

Μια μέρα ο βοσκός του κοπαδιού,
που είχε δουλειά στην πόλη,
το λύκο φύλακα όρισε,
για την ημέρα όλη.

Κι ο λύκος ήδη βλέποντας,
αφύλαχτο κοπάδι,
έφαγε πρόβατα πολλά,
μέχρι να 'ρθει το βράδυ.

Σα γύρισε απ' την πόλη ο βοσκός,
και είδε τη ζημιά,
έχασε νου και λογικό.
Του 'ρθε λιγοθυμιά.

- Καλά να πάθω, τι ήθελα,
να βάλω εγώ το λύκο,
τα πρόβατα να μου φυλά.
Δεν ήξερα τον ... τύπο;

11. ΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΠΟΝΤΙΚΙ & ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ένα ποντίκι του αγρού,
ζώντας στην εξοχή,
χαίρονταν για τη λευτεριά,
που είχε εδώ κι εκεί.

Μα ένας φίλος καρδιακός,
που ζούσε μες στην πόλη,
μια μέρα τον προσκάλεσε,
μέρα που ήταν σχόλη.

Να παν μαζί στην εξοχή,
να φάνε ό,τι βρουνε,
να παίξουν, να γλεντήσουνε
κι όλοι τους να χαρούνε.

Κι ο πολίτης ποντικός
έτρεξε με χαρά
γεύσεις καινούργιες να γευτεί,
για πρώτη του φορά.

Δοκίμασε πολλούς καρπούς
σιτάρι και κριθάρι,
μα στο ποντίκι του αγρού
απάντησε με χάρη.

-Φίλε, η ζωή σου στον αγρό
είναι σαν το μυρμήγκι,
κι οι γεύσεις σου είναι φτωχές
για ένα καλό λαρύγγι.

-Έλα μαζί στην πόλη μου,
κι εσύ να ευφρανθείς,
τους θησαυρούς μου να ιδείς,
κι όλους να τους γευτείς.

Ξεκίνησαν κι οι δυο μαζί
και παν' για το κελάρι,
να δουν της πόλης τα καλά,
που έχει στο αμπάρι.

Βλέπουν χουρμάδες και τυρί,
μέλι και άλλα φρούτα.
Θαυμάζει ο ποντικός του αγρού
και λέει: - Τι είναι τούτα!

-Πράγματι, φίλε, είσαι ευτυχής,
καλότυχος, του λέει.
Κακότυχος είμαι εγώ,
και άρχισε, να κλαίει.

Αλλά, ας φάμε λιχουδιές
που βλέπω εδώ πέρα,
αφού ετούτη τη χαρά,
δεν έχω κάθε μέρα.

Μα τη στιγμή που στρώθηκαν,
πάνω στο φαγοπότι,
βλέπουν τον κύριο του σπιτιού,
εκεί στο παραπόρτι.

Τα ποντικάκια τρόμαξαν,
σαν μπήκε ο επισκέπτης,
κι έτρεξαν όλα να κρυφτούν,
όπως κάνει ο κλέφτης.

Ο οικοδεσπότης ήτανε,
που ήρθε για να πάρει,
κάτι για τη νοικοκυρά,
που 'θελε να τρατάρει.

Κι αφού πήρε ό,τι ήθελε,
και έκλεισε την πόρτα,
οι ποντικοί ξεκίνησαν,
στ' αμπάρι νέα βόλτα.

Μα, μόλις προσπαθήσανε,
να φαν' σύκα ξερά,
άνθρωπος άλλος, ένα παιδί,
τους κόβει τη χαρά.

Και πάλι τρέχουν να κρυφτούν,
όπου κι όπως μπορούν,
γιατί γνωρίζουν την ποιή,
που θα 'χουν, αν τους βρουν.

Και εκεί, πλέον στα σκοτεινά,
ο ποντικός του αγρού,
ξεχνά καλούδια, λιχουδιές,
λέει: φεύγω γι αλλού.

Εσύ κάτσε, να τρως καλά,
εδώ και να χορταίνεις,
με φόβο και πολύ γοργά,
στην τρύπα σου να μπαίνεις.

Εγώ γυρίζω στους αγρούς,
να τρώω σιταράκι,
χωρίς το φόβο αφεντικών,
κι αν βρω και κριθαράκι.

12. Ο ΣΠΑΤΑΛΟΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ήταν ένας νέος άμυαλος,
και σπάταλος συνάμα,
την πατρική σπατάλησε,
κληρονομιά. Τι δράμα!

Και ιδού, πως παρασύρθηκε,
σε μιαν αποκοτιά,
Κι έχασε με ανεμυαλιά,
ακόμη και σκουτιά.

Μια μέρα είδε να πετά,
ένα γοργό χελιδόνι,
που αψηφώντας τον καιρό,
το κρύο και το χιόνι...

Ήρθε στα νέα μέρη του,
ξανά μα βιαστικά,
να ζήσει κι αυτή τη χρονιά
καλά και παστρικά.

Πήρε το πανωφόρι ο νιος,
το μόνο πράγμα που είχε.
Το πούλησε ασυλλόγιστα,
αυτό που του παρείχε...

Την προστασία που ήθελε
στα κρύα και στα χιόνια,
για να μην ασθενεί ποτέ
τα υπόλοιπά του χρόνια.

Ο κακός καιρός δεν άργησε,
κι ήρθε ξανά στη χώρα.
Το κρύο τσούζει αλύπητα
κι ο νιος παγώνει τώρα...

Γυρίζοντας εδώ κι εκεί,
βλέπει το χελιδόνι,
να κείται νεκρό κι άψυχο,
πάνω στο κρύο χιόνι.

-Γιατί, χελιδονάκι μου,
ήρθες τόσο νωρίς;
Αφού, κρύα και παγωνιές
διόλου δεν τα μπορείς;

-Τον εαυτό σου χάλασες,
μα χάλασες κι εμένα,
που νόμισα, πάει ο χιονιάς.
Μα εγώ, τα 'χω ... χαμένα.

13. Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ ΚΙ Ο ΕΡΜΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό,
ένας ξυλοκόπος,
πάει δίπλα στον ποταμό,
που έχει ξύλα ο τόπος.

Πάει, να κόψει κάμποσα,
ξύλα για φωτιά,
να ζεστάνει όσο μπορεί,
σπίτι και παιδιά.

Μα για τύχη του κακή,
το τσεκούρι πέφτει,
χάνεται μες στο νερό,
φεύγει σαν τον κλέφτη.

Και στα βάθη του βυθού
ψάχνει ο ξυλοκόπος,
το τσεκούρι του να βρει.
Άδικος ο κόπος.

Και αφού δεν εύρισκε,
κάπου το τσεκούρι,
έκλαιγε σα να 'τανε,
δίπλα σε μνημούρι.

Τον ακούει ο Ερμής,
ο καλός Θεός,
και τον ερωτά γιατί,
είναι σκυθρωπός.

-Το τσεκούρι μου έχασα,
που έκοβα τα ξύλα.
Χάθηκε μες στο νερό,
και μέσα στα φύλλα.

-Άνθρωπέ μου μη θρηνείς,
εγώ θα σου το βρω.
Το τσεκούρι που έχασες,
θα στο φέρω εδώ.

Ευθύς βγάζει απ' το νερό
ένα χρυσό τσεκούρι.
-Για πολλούς θα ήτανε
ένα κελεπούρι-.

Ρώτησε τον άνθρωπο,
αν είναι το δικό του,
και το άφησε κοντά,
δίπλα στο πλευρό του.

-Όχι, λέει ταπεινά,
ο τίμιος ξυλοκόπος.
Το τσεκούρι μου χάθηκε,
κι είναι χαμένος κόπος.

Ο Ερμής ξανά βουτά,
στα βαθειά νερά,
Κι ασημένιο έφερε
τούτη τη φορά.

-Όχι, λυπάμαι, ούτε αυτό,
δεν είναι το δικό μου.
Εκείνο ήταν ξύλινο,
που 'χα στο πλευρό μου.

Θαύμασε ο θεός Ερμής,
τον τίμιο ξυλοκόπο,
και του δίνει ανταμοιβή
μ' ευγένεια και τρόπο.

Τρία τσεκούρια, το χρυσό
αλλά και τ' ασημένιο,
μαζί κι αυτό που χάθηκε,
εκείνο το ... ξυλένιο.

Ο άνθρωπος πανευτυχής,
Μαζεύει όλα τα ξύλα,
και τρέχει για το σπίτι του,
μην έχει κι άλλη ... νίλα.

Την ιστορία του αυτή,
την λέει με χαρά,
σε όλους τους συντρόφους του,
κι όλα με τη σειρά.

Ένας απ' αυτούς που άκουσε,
σκέφτηκε πονηρά,
να κάνει, ό,τι ο άλλος έκανε,
αλλά μ' άλλη σειρά.

Παίρνει μια αξίνα και τραβά,
πάει στη ρεματιά,
και την πετάει επίτηδες,
στο ρέμα, στα βαθειά.

Όπως κι ο πρώτος άρχισε,
να κλαίει γοερά.
Ακούει και πάλι ο Ερμής
κι έρχεται με χαρά.

14. ΟΙ ΜΥΓΕΣ

-Τι σου συμβαίνει άνθρωπε,
δάκρυα γιατί χύνεις;
-Μες στο ποτάμι μου 'πεσε
μια αξίνα, μου τη δίνεις;

Μια αξίνα χρυσοστόλιστη,
ο Ερμής στο φίλο φέρνει,
κι εκείνος δίχως να σκεφτεί,
σαν άρπαγας την παίρνει.

Τότε ο θεϊκός Ερμής
την αξίνα παίρνει πίσω.
-Και την αξίνα που έχασες
κι αυτή θα την κρατήσω...

Του λέει με ύφος βλοσυρό,
και αυστηρό συνάμα
και ξέρε το: Να 'σαι τίμιος,
για να γενεί το θάμα.

Σε ένα κελάρι χύθηκε,
στο πάτωμα το μέλι,
και ορμούν μύγες επάνω του.
Μέλι, ποιος δεν το θέλει;

Με λαιμαργία έτρωγαν,
δεν έλεγαν να φύγουν.
Κολλήσανε τα πόδια τους,
βάρυναν και τους πνίγουν.

Μα να πετάξουν δεν μπορούν,
μείνανε κολλημένες,
στο μέλι και στην ηδονή,
βρεθήκανε πνιγμένες.

Την ώρα που πεθαίνανε,
λέγανε η μια στην άλλη.
-Η ηδονή μας έστειλε
στον χάρου την αγκάλη.

15. ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ ΚΑΙ Η ΑΡΚΟΥΔΑ.

Δυο φίλοι δρόμο πήρανε,
και πήγαιναν στο δάσος.
Αφού περπάτησαν πολύ,
φτάσανε και στο βάθος.

Μια αρκούδα εμπρός τους φάνηκε,
στέκει και τους κοιτάζει.
Το θέαμα είναι φοβερό,
και τούτο τους τρομάζει.

Πρόλαβε ο ένας και γοργά,
στο δέντρο ανεβαίνει.
Μα και στου άλλου την κεφαλή
μία ιδέα μπαίνει.

Άκουσε, πως το θεριό,
νεκρό δεν τον αγγίζει,
γι αυτό πέφτει κατάχαμα,
και στο σωσμό ... ελπίζει.

Πράγματι η αρκούδα σίμωσε,
κι άρχισε να μυρίζει,
τον ξαπλωμένο καταγής,
μα φεύγει και ... γρυλίζει.

Κι όταν απομακρύνθηκε,
η αρκούδα μες στο δάσος,
ο φίλος κάτω βρέθηκε,
και ρώτησε με θράσος.

-Πες μου, τι σου ψιθύρισε
η αρκούδα στο αυτί;
Κι εκείνος του απάντησε,
ψυχρά, και να ... γιατί.

-Με τέτοιους φίλους άσπονδους,
που παρατούν το φίλο
στον κίνδυνο και φεύγουνε,
καλλίτερα να 'χω ... σκύλο!

16. ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ

Δυο στρατοκόποι βάδιζαν,
πλάι - πλάι στο δρόμο.
Βρίσκουν τσεκούρι που 'πεσε,
κάτω από κάποιον ώμο.

Κάποιου εργάτη, δασικού;
που μάλλον θα το ψάχνει,
να κόψει κέδρους, έλατα,
ίσως και κάποια δάφνη.

Το βλέπει ο ένας και γοργά
το παίρνει απ' τη γη.
Κι ο άλλος αναφώνησε,
το βρήκαμε μαζί.

- Μη λες μαζί το βρήκαμε,
λέει 'κείνος που το πήρε.
Βρήκες να λες, μόνον εσύ.
Σκληρά τον αποπήρε.

Αλλά, αυτοί που έχασαν
το όμορφο τσεκούρι,
ήταν δυο γίγαντες ψηλοί,
με όψη αλογομούρη.

Κάποια στιγμή επέστρεψαν
κι απείλησαν με βία,
να πάρουν το τσεκούρι τους,
χωρίς ολιγορία.

Χαθήκαμε, πάμε κι οι δυο,
φωνάζει ο στρατοκόπος,
που ιδιοποιήθηκε,
ξένο τσεκούρι ακόπως.

Και ζήτησε βοήθεια
από το σύντροφό του,
που νόμιζε πως θα 'τανε,
και πάλι στο πλευρό του.

Μα ο σύντροφός του απαντά,
με φόβο και πικρία,
στον πλεονέχτη σύντροφο.
-Μην έχεις απορία.

-Χαθήκαμε, μη λες ξανά,
χάθηκα να φωνάζεις.
Κι άλλη φορά, αν κάτι βρεις
σύντροφο, να με βάζεις.

17. Ο ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

Μια φορά ένας στρατοκόπος,
που κουράστηκε αρκετά,
δίπλα σε βαθύ πηγάδι,
ξάπλωσε φαρδιά - πλατιά.

Μέσα στο βαθύ τον ύπνο,
φέρνει γύρους εδώ κι εκεί,
κι είναι κίνδυνος να πέσει,
στο πηγάδι το βαθύ.

Και σε μια στιγμή ζυγώνει,
η Τύχη του και τον ξυπνά.
Κι αφού τον απομακρύνει,
-Βρε, του λέει φωναχτά.

Στα σίγουρα, αν έπεφτες
βαθειά μες στο πηγάδι,
εμέ θα καταριόσουνα,
απ' το πρωί ως το βράδυ.

Και σφάλμα δεν θα έριχνες,
ποτέ στον εαυτό σου,
Γιατί, στον ύπνο δεν θωρείς,
ποιο είναι το καλό σου.

18. Ο ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Άλλος ένας στρατοκόπος
στην έρημο περιπατεί,
κι ανταμώνει μια γυναίκα,
που παρέμενε σκυφτή.

Και με θάρρος τη ρωτάει:
Ποία είναι και γιατί;
μένει μόνη δίχως φίλο,
μες στην ερημιά αυτή.

-Είμαι η πικρή Αλήθεια,
που την αγαπάνε όλοι.
Αλλά μόνο τη δική τους
Και την ξένη; Οι χαχόλοι!

- Κάποτε, του λέει, ακόμα
την ψευτιά την είχαν λίγοι,
είτε ήτανε αφέντες,
είτε ήτανε κολλήγοι.

Τώρα πια την έχουν όλοι,
γι αυτό φταίνε οι διαβόλοι
Και στην ερημιά με 'ριξαν,
στον Καιάδα και με 'πνιξαν.

19. Ο ΑΓΡΙΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΗΜΕΡΟΣ

Ένας άγριος γάιδαρος,
ζούσε μέσα στο δάσος,
και ήτανε χαρούμενος,
και ήταν όλο θράσος.

Μία ημέρα φωτεινή
και με πολλή λιακάδα,
βγήκε από το δάσος του,
και πάει στην πεδιάδα.

Βλέπει εκεί έναν γάιδαρο,
ήμερο και μονάχο,
κοντά ζυγώνει και του λέει:
μωρ' τη ζωή σου να 'χω.

Βλέπω καλά; έχεις άφθονη,
και πλούσια τροφή.
Κι εγώ θα ήθελα να ζω,
μια ζωή σαν ... κι αυτή.

Μα, όταν σε λίγο έρχεται
ένας γαϊδουρολάτης
Και τον φορτώνει με σακιά!
Ω! Συμφορά της πλάτης!

Και δεν ήταν μόνον αυτό,
μα και με το ραβδί,
χτύπαγε και εφώναζε:
-Άντε, μωρέ Ντορή.

Και ο Ντορής, ο ήμερος,
βαριά γογγύζει και πάει,
τραβάει για το δρόμο του,
και πίσω δεν κοιτάει.

Και τότε, λέει ο άγριος
γάιδαρος προς τον άλλο:
-Δεν σε λέω πια καλότυχο,
μα ούτε και μεγάλο.

Γιατί, την πλούσια τροφή,
οι άνθρωποι που δίνουν,
σου την πληρώνεις ακριβά.
Το αίμα σου, σου πίνουν.

20. Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ Ο ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΑΛΑΤΙ

Ένας γάιδαρος φορτωμένος,
με πολλά σακιά αλάτι
να περάσει ένα ρέμα,
του έφερε το μονοπάτι.

Γλιστράει και πέφτει ο γάιδαρος
και μέσα στο νερό
λιώνει τ' αλάτι κι έγινε
το φόρτωμα ελαφρό.

Ο γάιδαρος ξαλάφρωσε,
πάει όλο το βάρος.
Σηκώθηκε και προχωρά,
με νέα ορμή και θάρρος.

Με τούτο ευχαριστήθηκε
και όταν του 'ρθε ξανά,
με φόρτωμα αλλιώτικο
ποτάμι να περνά...

Επίτηδες, μες στο νερό
πέφτει, γιατί νομίζει,
πως, έτσι θα απαλλαγεί
απ' το φορτιό κι ελπίζει...

Να σηκωθεί ο γάιδαρος.
Και πάλι προσπαθεί.
Μα τώρα είναι αδύνατο.
Γιατί, δεν το μπορεί!

Το φόρτωμα ασήκωτο,
αφού, όλα τα σφουγγάρια,
νερό ρούφηξαν κι έγιναν,
υπέρβαρα ταγάρια.

Και μη μπορώντας πια να βγει,
απ' το βαθύ νερό,
πνίγηκε ο δόλιος, ναι γιατί,
είχε πνεύμα πονηρό!

21. Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ, Ο ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Μια φορά σε ένα λιβάδι,
ένας γάιδαρος βοσκούσε,
κι ένας κόκορας βαρβάτος
δίπλα του τσιμπολογούσε.

Ξαφνικά ένα λιοντάρι,
όρμησε στο γάιδαρο,
κι ήθελε να τον ξεσκίσει,
με ένα τρόπο βάρβαρο.

Τότε ο κόκορας φωνάζει,
δυνατά και διαλαλεί,
πόσος κίνδυνος υπάρχει,
και ανθρώπους προσκαλεί.

Το λιοντάρι ευθύς αφήνει,
το γάιδαρο ελεύθερο.
Τρέχει να 'βρει άλλο θύμα,
να είναι και πιο ... εύκαιρο!

Λένε, πως το λάλημα
του κόκορα, τρομάζει,
κάθε λιοντάρι, που τ' ακούει,
και πως δρόμο αλλάζει.

Κι ο γάιδαρος νομίζοντας,
πως φεύγει το λιοντάρι,
γιατί τάχα φοβήθηκε,
και δρόμο έχει πάρει

Τρέχει ξωπίσω του μακριά,
φεύγει απ' το λιβάδι,
και θύμα γίνεται ευθύς,
πριν έρθει καν το βράδυ.

Ο γάιδαρος πεθαίνοντας,
ακούστηκε να λέει.
-Τι άθλιος κι ανόητος
έγινα εγώ και ... κλαίει!

-Τι το 'θελα και έτρεξα
πίσω απ' το λιοντάρι!
Δεν είμαι εγώ πολεμιστής,
ο διάλογος να με πάρει!

22. Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Η αλεπού κι ο γάιδαρος
κάνανε κολεγιά,
να παν' να κυνηγήσουνε,
γι αυτούς και τα παιδιά.

Στο διάβα τους συνάντησαν,
ένα θεριό, λιοντάρι,
που κρύβονταν και λιάζονταν,
μες στο ψηλό χορτάρι.

Το πλησιάζει η αλεπού,
και υπόσχεση του δίνει,
το γάιδαρο θα παρέδινε,
αν άφηνε εκείνη.

Το λιοντάρι υποκρίνεται,
και ψεύτικα δηλώνει,
πως, αν το κάνει, ελεύθερα,
αυτή θα φύγει μόνη.

Η αλεπού παρέσυρε,
το γάιδαρο στη φάκα,
που 'πεσε μέσα στα βαθιά,
κοντά σε μια ασφάκα.

Κι ο γάιδαρος, που έγινε
της κολεγιάς το θύμα,
στα δόντια του λιονταριού,
έπεσε κι είναι κρίμα!

Μα το λιοντάρι πρώτη πια,
αυτήν τώρα αρπάζει,
και που, για το τομάρι της,
την κολεγιά θυσιάζει.

23. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΦΙΔΙ

Μες στο χειμώνα το βαρύ,
και στο πολύ το χιόνι,
σε μια απόμερη γωνιά,
ένα φίδι παγώνει.

Το βλέπει ένας γεωργός,
φιλόζωος στ' αλήθεια,
το παίρνει και πολύ βιαστικά,
το χώνει μες στα στήθια.

Στον κόρφο εκεί ζεστάθηκε
το παγωμένο φίδι,
αφού ξύπνησε, δάγκωσε,
το γεωργό στο ... φρύδι.

Κι είναι φίδι θανατερό,
που δηλητήριο χύνει,
στον άνθρωπο που το 'σωσε.
Κι αυτός τον κόσμο αφήνει.

Ο γεωργός πεθαίνοντας
μονολογεί και λέει.
-Πήγα να κάνω το καλό,
Αλίμονο! Και κλαίει.

- Τι ήθελα εγώ στον κόρφο μου,
τέτοιο κακούργο να 'χω;
Τον είδα εκεί στην παγωνιά...
Τώρα, καλά να πάθω!

24. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ.

Ένας πατέρας, γεωργός,
ήθελε στα παιδιά του,
πείρα να δώσει, φεύγοντας
απ' το επάγγελμά του

Αφού τον κόσμο άφηνε,
άμεσα και για πάντα,
τις τελευταίες συμβουλές
άφηνε για αγάντα.

Τους έλεγε, αλληγορικά,
να σκάσουν το αμπέλι.
Να βρουν εκεί το θησαυρό,
που έκρυψε εν τέλει.

Και τα παιδιά νομίζοντας,
πως θησαυρό έχει θάψει,
με προθυμία κι όρεξη
το αμπέλι έχουν σκάσει.

Κι απ' το καλό το σκάψιμο,
είχε καλή σοδειά,
κείνο τ' αμπελοχώραφο
για τα φτωχά παιδιά.

Και τα παιδιά κατάλαβαν,
τι ήθελε να ειπεί
Ότι, έκρυβε έναν θησαυρό
στ' αμπέλι πέρα εκεί.

25. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ένα δέντρο τεράστιο,
μέσα σε ένα χωράφι,
κάλυπτε χώρο κάτω του,
που πήγαινε όλο στράφι.

Ποτέ καρπό δεν έκανε,
κι είχανε εκεί φωλιά,
τα σπουργιτάκια του Θεού,
και τ' άγρια πουλιά.

Αποφασίζει ο γεωργός,
το δέντρο αυτό να κόψει,
ο χώρος να ελευθερωθεί,
τάχα για να προκόψει.

Σηκώνει το πελέκι του,
δίνει μια μπαλταδιά,
μα τα πουλάκια κρίζουνε
μέσα απ' τα κλαδιά.

-Σε ικετεύουμε άνθρωπε,
το δέντρο αυτό μην κόβεις,
και μη νομίσεις κόβοντας
μ' αυτό εσύ προκόβεις.

-Εμείς στα δέντρα ολημερίς
για σένα τραγουδάμε,
και σε διασκεδάζουμε
παντού, όπου κι αν πάμε.

Μα ο γεωργός χτυπά ξανά,
το δέντρο κι επιμένει,
να καθαρίσει τον αγρό
και κέρδη περιμένει.

Κι εκεί στην τρίτη μπαλταδιά
ανοίγει μια κουφάλα
και βλέπει σμάρι μελισσών,
κερήθρα, μέλι κι άλλα.

Σταμάτησε το κόψιμο,
κι έκτοτε πια φροντίζει,
το δέντρο αυτό των μελισσών,
που μέλι του χαρίζει.

26. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ ΠΟΥ ΔΕ ΜΟΝΟΙΑΖΑΝ

Τα παιδιά ενός γεωργού,
δεν ήταν μονιασμένα.
Δεν ήτανε ποτέ καλά,
μαζί κι αγαπημένα.

Και ο ταλαίπωρος γονιός,
που έβλεπε τέτοιο χάλι
και, ότι παρά τις συμβουλές
τα ίδια έκαναν πάλι.

Κι αφού δεν μπόρεσαν ποτέ,
να το αντιληφθούν,
με τρόπο πολύ πρακτικό,
τους κάλεσε να ιδούν...

Ποιο είναι το συμφέρον τους
κι είναι καλό συνάμα,
για πάντα να αγαπηθούν,
μην έχουν κάποιο δράμα.

Είπε σε κάποιον απ' τους γιους,
να φέρει ένα δεμάτι,
βέργες δεμένες ήτανε,
κι όχι ένα κομμάτι.

Σαν ήρθε το χοντρό δεμάτι,
λέει ο πατέρας σ' έναν γιο.
-Σπάσε τις βέργες μαζεμένες,
όλες μαζί, άιντε να ιδώ.

Κι όποιος νομίζει πως το κάνει,
ας έρθει αμέσως τώρα εδώ.
Κι ας δοκιμάσει αυτός να σπάσει
αυτό το γόρδιο δεσμό.

Αφού, όλοι προσπάθησαν,
και είδαν πως δεν σπάζει,
το χοντρό δεματόβεργο,
κι ούτε κάτι αλλάζει...

Το λόγο ο γεννήτορας
παίρνει και στα παιδιά,
τους λέει να πάρουν όλοι τους
τώρα από βέργα μια.

Δες τε, πως σπάζει εύκολα,
και γίνεται κομμάτια.
Το ίδιο καταστρέφονται,
ακόμη και παλάτια.

Για τούτο πάντοτε και εσείς
να είστε αγαπημένοι,
και δεν θα είστε απ' τους εχθρούς
ποτέ σας νικημένοι.

27. Ο ΔΕΙΛΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΤΟΜΟΣ

Ένας κυνηγός στο δάσος
έψαχνε για χνάρια.
Χνάρια που αφήσανε
λιονταριού ποδάρια.

Ρώτησε κι έναν λατόμο,
αν είδε πουθενά,
ένα άγριο lionτάρι,
εκεί να τριγυρνά.

Έψαχνε, που 'ναι η μονιά,
τ' άγριου lionταριού,
και χνάρια, αν υπάρχουνε,
ετούτου του θεριού.

Και ο λατόμος άφοβα
λέει στον κυνηγό.
και το lionτάρι τ' άγριο
θε να σου δείξω εγώ.

Χλόμιασε απ' το φόβο ο κυνηγός,
τα δόντια του χτυπούν
Και σκέφτεται, αν στο φευγιό,
θεριά ακολουθούν.

Και, στο λατόμο απαντά.
Δεν θέλω να το ιδώ,
μόνο τα χνάρια lionταριού,
αυτά μόνον ζητώ.

28. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΤΑ

Μια γυναίκα, που ήταν χήρα,
ζούσε σε ένα χωριό
κι είχε μια όμορφη κοτούλα,
να της κάνει κάνα αυγό.

Και η κότα κάθε ημέρα,
της γεννούσε το αυγό.
Αλλά, στάρι ή κριθάρι
ήθελε πουρνό -πουρνό.

Σκέφτηκε λοιπόν η χήρα.
Για να κάνει δυο αυγά,
πιότερη τροφή η κότα,
θέλει καθημερινά.

Μα η καλή μας κότα τώρα,
που 'χει την ταγή διπλή,
πάχυνε κι όλο κάθεται,
αράζει στην αυλή

Κι αυγά δεν κάνει τώρα πια,
στην πλεονέχτρα χήρα,
που κλαίει και οδύρεται,
για τη σκληρή της μοίρα.

29. ΤΡΙΑ ΒΟΔΙΑ ΚΙ ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Σε ένα λιβάδι έβοσκαν
τρία μεγάλα βόδια,
που ήταν δυνατά πολύ,
δεν το 'βαζαν στα πόδια.

Όταν τα ζύγωνε συχνά,
ένα άγριο λιοντάρι,
και τα 'βλεπε να βόσκουνε,
στο δροσερό χορτάρι.

Αυτό τα 'βλεπε σαν τροφή,
και λαχταρούσε πάντα,
τα βόδια και θα ήθελε,
να τα 'χει για ... αγάντα.

Να φάει αυτό και τα παιδιά,
που έχει στη φωλιά του.
Να μην πεινάνε τα μικρά,
που 'ναι η φαμελιά του.

Αλλά, δεν τα κατάφερνε,
να φάει ούτε ένα.
Γιατί, τα βόδια ήτανε
μαζί κι αγαπημένα.

Και τότε έβαλε σκοπό,
τα βόδια να χωρίσει
Αν ήθελε το κρέας τους,
για να το ροκανίσει.

Κατάφερε με διαβολές
και λόγια πλανερά,
τα βόδια να χωρίσουνε,
να παν' σ' άλλα νερά.

Και τότε αυτά πηγαίνοντας
μόνα και χωρισμένα,
στα δόντια του άγριου λιονταριού,
έπεσαν ένα -ένα.

30. Ο ΒΟΪΔΟΛΑΤΗΣ ΚΙ Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό
ένας βοϊδολάτης
γλίστρησε το κάρο του
σε φαράγγι λάσπης.

Βάζει τις φωνές στα ζώα,
και θερμοπαρακαλεί,
ο Ηρακλής ο μέγιστος,
να 'ρθει για μια στιγμή.

Να βοηθήσει κι εύκολα,
να βγει από τη λάσπη,
το κάρο, βάζοντας, κι αυτός
στη δυσκολία πλάτη.

Γοργά ήρθε ο Ηρακλής
και λέει στο βοϊδολάτη.
Τα βόδια τσίγκλα άνθρωπε,
κάνε και εσύ κάτι.

Πιάσε τις ρόδες, βοήθησε,
τα ζώα να τραβήξουν.
Μην τα αφήνεις μοναχά,
γιατί αλλιώς θα φρίξουν.

Κι έτσι, το κάρο σου θα βγει,
απ' το βαθύ φαράγγι
και δεν θα έχεις τότε πια,
από άλλονε ανάγκη.

Χωρίς προσπάθεια καμιά,
χωρίς δικό σου κόπο,
μάθε, η βοήθεια των θεών,
ποτέ δεν πιάνει τόπο.

31. Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένας γέρος πάει στο δάσος,
ξύλα για να κόψει,
να τα πάει στο σπίτι του
μήπως και προκόψει.

Να 'χει στο σπιτάκι του
ζέστη, θαλωρή,
και να ζει τη φτώχεια του,
όσο καλά μπορεί.

Δένει τα κομμένα ξύλα,
κάνει ένα δεμάτι.
Μα, τι δύσκολα τα βάζει,
στη γέρικη πλάτη.

Είναι ο δρόμος του πολύς,
που τα κουβαλάει
και για να ξεκουραστεί,
κάπου τ' ακουμπάει.

Μα η ώρα πέρασε,
κι αυτός πρέπει να φύγει,
γιατί, το κρύο θέριεψε
και σκότος τον τυλίγει.

Για να σηκωθεί επάνω,
προσπαθεί εδώ και ώρα
και τον θάνατο καλεί,
να 'ρθει να τον πάρει τώρα.

Κι ο θάνατος ήρθε σιμά,
στο γέρο και ρωτάει.
-Τι θέλεις ; και με κάλεσες;
Κι ο γέρος απαντάει.

-Θε, να σηκώσω το φορτιό
κι αυτό δεν το μπορώ,
Βόηθα με, σε παρακαλώ,
να πάω στο χωριό!!

32. ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΚΑΙ Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Ένα πουλί, σε ένα κλουβί
κελάηδαγε το βράδυ.
Μια νυχτερίδα ξαφνικά,
ζυγώνει στο σκοτάδι

Και το ρωτάει, λέγοντας,
-Γιατί, όλη τη μέρα,
δεν κελαηδά και σιωπηλό,
κάθεται εδώ πέρα;

Έχω το λόγο μου, γιατί,
της είπε το πουλί,
ήταν μέρα που πιάστηκα,
και πόνεσα πολύ.

Και από τότε ολημερίς,
ποτέ δεν κελαηδάω.
Μα, όταν βραδιάζει, κελαηδώ
και κάθε τι ξεχνάω.

Κι η νυχτερίδα ανταπαντά
και λέει στο πουλί.
Βλέπω, τώρα φρονίμεψες,
μα πια δεν ωφελεί.

Έπρεπε να φυλάγεσαι,
τότε πριν καν πιαστείς,
και σε κλουβάκι όμορφο
άπονα να κλειστείς.

33. Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΛΙΜΑ

Στο εργαστήρι του χαλκιά
τρύπωσε μία γάτα,
και σκάλιζε όλα τ' αγγειά
που 'ταν σκόρπια ... στη στράτα.

Βρήκε μια λίμα καταγής,
την πιάνει και τη γλείφει.
Βγαίνει αίμα απ' τη γλώσσα της
κι αυτή το ξερογλείφει.

Νόμιζε, πως το αίμα της,
από τη λίμα βγαίνει,
κι έτσι χωρίς σταματημό
τη γλώσσα της ... λειαίνει.

Απ' το πολύ το τρίψιμο,
φαγώθηκε η γλώσσα,
κι η γάτα το κατάλαβε.
Τι έπαθε και πόσα!

34. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ένας ξωμάχος, γεωργός,
μες στο βαρύ χειμώνα
μια μέρα αποκλείστηκε
στα κρύα και στα χιόνια.

Κι αφού, δεν μπόραγε να βγει,
φαγώσιμα να πάρει,
σφάζει ένα - δυο πρόβατα
μαζί κι ένα κριάρι.

Τα χιόνια συνεχίστηκαν
και η κακοκαιρία
Κι ο γεωργός δεν εύρισκε,
να φύγει, ευκαιρία.

Σφάζει για να συντηρηθεί
και μια μικρή κατσίκα,
που του 'χαν δώσει κάποτε,
στην παντρεία για προίκα.

Κι αφού ο καιρός δεν άνοιγε
κι έμενε αποκλεισμένος,
έσφαξε και τα βόδια του.
Ήταν απελπισμένος.

Είχε και κάνα - δυο σκυλιά,
που φύλαγαν τη στάνη,
που βλέποντας τι γίνεται,
λένε: η σειρά μας φτάνει.

Αφού, διόλου δεν δίστασε,
για τα καματερά,
τα βόδια που τον βοηθούν,
πάντα και σταθερά

Πάμε, να φύγουμε γιατί,
δεν θα μας λυπηθεί
τ' αφεντικό θα σφάζει εμάς,
και δεν θα κρατηθεί.

**35. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ
ΠΟΥ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ**

Ένα δηλητηριώδες φίδι,
δάγκασε του γεωργού,
το παιδί, που έπαιζε
στην άκρη του αγρού.

Απ' το φιδίσιο δάγκωμα,
πέθανε το παιδί,
και ο πατέρας - γεωργός
θρήνησε στη στιγμή.

Θέλησε, να εκδικηθεί,
τον άδικο χαμό,
τ' αγαπημένου του παιδιού,
με οργή και σπαραγμό.

Αποφασίζει πάραυτα,
με πόνο ο πατέρας,
να βρει το φίδι στη φωλιά.
Να σκοτωθεί το τέρας.

Παίρνει μαζί του ένα βαρύ,
πελέκι και γυρεύει,
να βρει το φίδι στη φωλιά.
Κι εκεί παραμονεύει.

Μόλις το φίδι πρόβαλε,
κι έβγαλε το κεφάλι,
με το πελέκι ο γονιός,
χτυπά πάλι και πάλι.

Μα, από τη φούρια την πολλή,
το βράχο πετυχαίνει,
γιατί το φίδι γρήγορα,
μες στη φωλιά του μπαίνει.

Και μη μπορώντας ο γονιός,
το φίδι να σκοτώσει,
του κάνει πρόταση καλή,
τάχα, για να φιλιώσει.

Το φίδι τότε απάντησε,
κοιτάζοντας το βράχο:
-Σαν βλέπω το πελέκι σου,
το φόβο πάντα θα 'χω.

-Μα, κι εσύ δεν θα ξεχνάς,
το θάνατο του γιου σου,
αν ρίχνεις μόνο μια ματιά,
στο τάφο του παιδιού σου.

36. Ο ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ

Κάποτε ένας αθλητής
του πένταθλου, του στίβου,
τα σχολιανά του άκουγε
και ειρωνείες ... θορύβου.

Ανίκανο τον έλεγαν,
να κάνει αυτό που πρέπει,
γι αυτό ποτέ νίκη καμιά,
στα στάδια δεν δρέπει.

Κι εκείνος ξενιτεύτηκε,
πήγε σε άλλα μέρη.
Να ζήσει εκεί σαν άγνωστος,
κανείς να μην τον ξέρει.

Κι όταν, μετά από καιρό,
στον τόπο του γυρίζει,
νίκες που έκανε αλλού,
εδώ πανηγυρίζει.

Και λέει, πως τάχα πήδησε,
και πήρε τέτοια νίκη,
που άλλη φορά δεν έγινε
από ολυμπιονίκη.

Ήταν μέγα το πήδημα,
στη Ρόδο που 'χει κάνει,
γι αυτό μαζί του στο εξής,
κανείς να μην τα βάνει.

Και υποσχόταν, μάρτυρες
να φέρει εκεί αυτούς,
που τάχα παραβρέθηκαν,
στους ολυμπιακούς.

Ένας φίλος που άκουγε,
του λέει ειρωνικά.
Μάρτυρες δεν χρειάζεσαι,
μόνο πήδα ξανά.

Να δείξεις, πως το πήδημα,
στη Ρόδο που 'χεις κάνει,
ήταν μεγάλο πράγματι,
και το 'χεις ξανακάνει.

Νάτο το σκάμμα, είναι εδώ,
και καν' το πήδημά σου,
για να πιστέψουμε κι εμείς,
τα λόγια τα τρανά σου.

37. Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ένας τυφλός συνήθιζε,
πάντα με επιτυχία,
να αναγνωρίζει ζωντανά,
χωρίς να 'χει ... πτυχία.

Όλα τ' αντιλαμβάνονταν,
μόνο με την αφή,
και είχε αποτελέσματα,
πάντοτε επιτυχή.

Μια μέρα του 'φεραν μπροστά,
ένα λυκοπουλάκι,
και του ζητήσανε να πει,
ποιο είναι το ζώακι.

Κι αυτός, αφού πασπάτεψε,
το τρίχωμα του ζώου,
λέει, κουτάβι φαίνεται,
ζώου, ουχί αθώου.

Δεν ξέρω, αν είναι αλεπούς
ή λύκου το κουτάβι,
αλλά ξέρω, πως συνοδός
δεν κάνει, για ... κοπάδι.

38. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Κάποτε ένας άνθρωπος,
μια αλεπού οχτρευόταν,
γιατί, η Μάρω η πονηρή
τις κότες του ορεγόταν.

Του έκανε πολλή ζημιά,
του 'φαγε πολλές κότες,
αν και πάντοτε έκλεινε,
του κοτετσιού τις πόρτες.

Μια μέρα την ετσάκωσε
κι ήθελε να την βλάψει,
γι' αυτό της βάζει στην ουρά
φωτιά για να την κάψει.

Της έδεσε ένα στουπί,
που ήταν λαδωμένο,
και με φλόγα στην ουρά
έτρεχε το καημένο.

Εδώ κι εκεί το ζωντανό,
έτρεχε να γλιτώσει,
κι από τη φλόγα της φωτιάς,
το σώμα του να σώσει.

Μα ένας Θεός οδήγησε,
το ζώο στα χωράφια,
εκείνου, που της έβαλε
φωτιά κι όχι ... αγκάθια!

Και κείνος τρέχει γρήγορα.
ξωπίσω της να σβήσει,
τη φλόγα που ο ίδιος άναψε,
για να την τιμωρήσει.

Μα ήταν καιρός του θερισμού,
και κάμα, μεσημέρι,
και κάηκε όλη του η σοδειά.
κείνο το καλοκαίρι.

39. ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΣΕ ΛΙΜΝΗ

Δυο βάτραχοι ζούσαν καλά
μέσα σε μια λιμνούλα
και κάπου - κάπου έκαναν
έξω καμιά βολτούλα.

Κι όταν ήρθε το καλοκαίρι,
και φύγαν τα νερά,
ψάχναν, να βρουνε στέκι,
για να περνάν καλά.

Βρήκαν ένα βαθύ πηγάδι,
και με πολύ νερό,
και λέει ο ένας προς τον άλλο.
-Θα 'ναι και δροσερό;

-Ας κατεβούμε, λέει ο ένας
και πρώτος- πρώτος πάω εγώ,
Κι αν ξεραθεί λέει ο άλλος,
τότε, πώς βγαίνουμε από εδώ;

40. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΣΠΑΣΕ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Κάποτε ένας άνθρωπος,
είχε μες στην αυλή του,
το ξόανο ενός Θεού,
για να 'χει τη βολή του.

Ήταν φτωχός και καθημερινά,
θερμά παρακαλούσε,
κι απ' το ομοίωμα του θεού,
βοήθεια ζητούσε.

Πολύν καιρό οι δεήσεις του,
πηγαίνανε του κάκου,
τα οικονομικά του στέρευαν,
δεν ήταν για πιο κάτω.

Και μιαν ημέρα θύμωσε
κι έπιασε το θεό,
απ' το 'να πόδι και χτυπά,
στον τοίχο το σκληρό.

Από το χτύπημα έσπασε,
το ξύλινο κεφάλι.
Χρυσάφι από μέσα χύθηκε,
και τότε του 'ρθε ζάλη.

Ο άνθρωπος, αφού μάζεψε,
με ζήλο το χρυσάφι,
ανέκραξε με δύναμη,
Θεέ μου πια ... νισάφι.

Ανάποδος, που ήσουνα,
κι αγάριστος ως τώρα,
όταν εγώ σου πρόσφερα,
τιμές πολλές και δώρα.

Εσύ ποτέ δεν μ' άκουγες,
έκανες τον κουφό,
περίμενες τούτη τη στιγμή.
Το κράταγες κρυφό.

Πάντα σε παρακάλαγα,
ως τη στιγμή ετούτη,
και τώρα που σε χτύπησα,
με γέμισες με ... πλούτη.

41. Ο ΖΕΥΓΟΛΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Ένας ζευγολάτης έλυσε,
τα ζώα απ' τ' αλέτρι,
τα πήγαινε, να πιουν νερό,
εκεί στο Πολυπέτρι*.

Κι ένας λύκος, που γύρευε
τροφή, κάτι να φάει,
αφήνει την κρυψώνα του,
κοντά στ' αλέτρι πάει.

Και άρχισε το γλείψιμο,
κοντά στις ζεύγες πρώτα,
συνέχισε και στο ζυγό,
πάντα στην ίδια ... ρότα.

Μα στο ζυγό σφηνώσανε,
κεφάλι και λαιμός.
Θέλει να φύγει, δεν μπορεί.
Γίνεται ένας χαμός.

Κι έτσι τραβώντας γρήγορα,
τ' αλέτρι δώθε πέρα,
έκανε πολλές αυλακιές
και όχι στον ... αέρα.

Σαν γύρισε ο γεωργός,
και βλέπει το δεσμώτη,
το λύκο, να λυσσομανά,
του λέει: ε, πατριώτη!

Εσύ, βρε παλιοτόμαρο,
μακάρι να μπορούσες,
τις αδικίες κι αρπαγές
λίγο να τις ξεχνούσες...

Τ' αλέτρι να 'πιανες γερά,
ν' αρχίσεις, να οργώνεις,
και τότε θα 'βλεπες, ξανά,
πως δεν θα βαλαντώνεις.

* Πολυπέτρι = φανταστική τοποθεσία

42. ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΓΕΙΤΟΝΟΙ

Δυο βάτραχοι, φίλοι καλοί,
στο δρόμο κουβεντιάζουν,
πώς ζούνε καθημερινά,
και πώς πέρα τα βγάζουν.

Πού είναι καλλίτερη ζωή,
στη λίμνη ή στο λάκκο;
Στη λίμνη, που 'χει αρκετό νερό,
ή στη στράτα, παρακάτω;

Στη λίμνη, εγώ καλά περνώ,
φόβους ποτέ δεν έχω.
την ξηρασία εκτός νερού,
διόλου δεν την αντέχω.

Έλα να ζήσουμε κι οι δυο,
μαζί μέσα στη λίμνη,
και όχι στο νερόλακκο,
του δρόμου ή σε πολίχνη.

Μα ο άλλος του νερόλακκου,
στο δρόμο, όπου ζει,
δεν το μπορώ αποκρίνεται,
να ζήσουμε μαζί.

Στο λάκκο αυτό, που έμαθα,
να ζω από καιρό,
συνήθισα κι αλλού, εγώ
δεν δύναμαι, να ζω.

Αλλά, πριν καν το λόγο του,
ο βάτραχος τελειώσει,
περνάει ένα κάρο πάνω του,
κι αυτό τον έχει ... λιώσει!

**43. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΪΜΟΥ ΠΟΥ ΤΗ ΔΙΑΛΕΞΑΝ
ΓΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ**

Σε μια σύναξη των ζώων,
έγινε χορός μεγάλος,
κι η μαϊμού μας ήρθε πρώτη.
Ποιος περίμενε να 'ναι άλλος;

Χόρευε όμορφα κι ωραία
και για τούτο το χορό
βασίλισσα την κάνανε.
Όλοι μαζί ... θαρρώ.

Τη δόξα της βασίλισσας,
ζήλεψε η αλεπού,
και πονηρά στοχάστηκε,
να κλέψει απ' τη μαϊμού.

Της είπε, βρήκα θησαυρό.
Έλα να σου τον δείξω.
Είναι κανίσκι αυτό για σε.
Εγώ, δεν θα τ' αγγίξω.

Ήτανε ένα δόκανο,
που 'χε κρέας για ζώα,
αυτά, που παν' αλόγιστα
κι είναι πολύ αθώα.

Η αλεπού παρότρυνε,
να πάρει η μαϊμού,
το κρέας απ' το δόκανο.
Κι αυτό εκ του πονηρού.

Γιατί, ήθελε η πονηρή
στο δόκανο, στη φάκα,
να πέσει η δόλια ή μαϊμού,
κι αυτή να κάνει πλάκα.

Αστόχαστα το δόκανο,
αγγίζει η μαϊμού.
Κι έτσι η δόλια πιάνεται.
Γέλια, η αλεπού.

Βλέπω, πως με κορόιδεψες,
για δήθεν θησαυρό,
κι έτσι στη φάκα πιάστηκα,
και δεν μπορώ να βγω.

Κυρά μαϊμού, βασίλισσα
ήθελες συ να γίνεις,
μα, αυτή τη χαζομάρα σου,
πες μου, σε ποιον αφήνεις;

44. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΙ Ο ΤΡΑΓΟΣ

Μια αλεπού που έπεσε,
μέσα σ' ένα πηγάδι,
κι ήταν βαθύ και σκέφτεται.
-Πώς μένω εδώ το βράδυ;

Να κι ένας τράγος έρχεται,
να πει κι αυτός νερό,
ρώτησε δε την αλεπού,
αν είναι δροσερό.

Μόλις είδε η αλεπού,
τον τράγο, να ζυγώνει,
μια σκέψη την χαροποιεί.
Δεν θα 'μαι τώρα μόνη.

-Καλώς το φίλο τον καλό,
το φίλο το βαρβάτο.
Έλα φίλε, να πεις νερό,
φίλε κατέβα κάτω.

Να πεις νερό του πηγαδιού,
νερό από τη φύση.
Θα ξεδιψάσεις και θα δεις,
χαρά θα σε γεμίσει.

Ο τράγος ασυλλόγιστα,
μες στο πηγάδι μπαίνει,
κι ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε,
από εκεί, πώς βγαίνει.

-Για τούτο φίλε μου μη σκας,
η πονηρή του λέει,
αν όρθιος εσύ σταθείς,
η αλεπού ... επιπλέει.

-Στο πόδι σου πρώτα πατώ,
κι από εκεί στον ώμο,
και με ένα άλμα μου καλό,
βρίσκομαι εγώ στο δρόμο.

-Κι από εκεί κι εσένανε
τραβώ προς τα επάνω.
Έτσι σωζόμαστε κι οι δυο.
Αυτό είναι το πλάνο.

Ο τράγος πίστεψε σ' αυτά,
που του είπε η αλεπού.
Και ρώταγε απονήρευτα
Μετά, πάμε για πού;

Αλλά, σαν βγήκε η αλεπού,
έξω απ' το πηγάδι...
-Φίλε, του λέει κάτσε εκεί,
μες στου νερού το ... χάδι.

Αν είχες συ τόσο μυαλό,
όσες τρίχες και πάλι,
δεν θα 'βγαινες ποτέ από δω.
με τόσο αργό κεφάλι.

Έπρεπε πρώτα να σκεφτείς,
πριν μπεις μες στο πηγάδι.
Τώρα μπαίνω, μα ύστερα
βγαίνω με παραγάδι;

45. ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΕΤΑΞΕ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΟΤΑΝΕ

Ένας φτωχός αρρώστησε,
κι ήταν πολύ βαριά.
Έβλεπε, πως με τίποτα
δεν είχε γιατρεία.

Και, τότε έταξε στους θεούς
θυσίες, εκατόμβες,
και άλλα τάματα σωρό.
Όλα φούσκες και "μπόμπες".

Τ' ακούει η γυναίκα του.
Ρωτάει με απορία.
-Πού θα 'βρεις τόσα τάματα;
αφού δεν έχεις μία.

Απάντηση αναπάντεχη
ο άρρωστος ξεστομίζει.
-Ποιος ξέρει; ίσως μπορώ.
Σφαίρα είναι και γυρίζει.

Και συ νομίζεις, ότι εγώ
θα σηκωθώ κυρά μου;
Για να απαιτήσουν οι θεοί
τα όποια τάματά μου;

**46. ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΔΑΓΚΑΣΕ ΜΥΡΜΗΓΚΑΣ
ΚΑΙ Ο ΕΡΜΗΣ**

Ένας βλέπει στη θάλασσα,
καράβι να βουλιάζει.
Τον κόσμο και το πλήρωμα,
κύμα να τους αρπάζει.

Και λέει: κρίμα κι άδικο,
δεν είναι να χαθούνε,
τόσες ψυχές, στις θάλασσας
τον πάτο να βρεθούνε;

-Για έναν αθεόφοβο,
πνίγηκαν τόσοι άλλοι,
που είχαν αθώα την ψυχή,
μικροί μα και μεγάλοι.

-Και είναι πολύ άδικη,
η κρίση των θεών.
Να χάνονται τόσες ψυχές,
για λάθη μερικών.

Εκεί, όπου αγνάντευε,
ήταν πολλά μυρμήγκια,
κι ένα απ' αυτά τον δάγκασε.
Πόνεσε ως τα μηνίγγια.

Κι εκείνος δίχως καμιά,
σκέψη κι αμφιβολία,
κατέστρεψε και τη φωλιά,
των μυρμηγκιών με βία.

Τότε παρουσιάστηκε,
εμπρός του ο Ερμής,
και του 'πε, να μη νοιάζεσαι,
τι κάνουμε εμείς.

-Γιατί είναι απαράδεχτο;
να κάνουν οι θεοί,
αυτό που έκανες εσύ,
να κάνουνε κι αυτοί;

Εσύ για ένα τσίμπημα,
χάλασες μια φωλιά.
Κι είναι άδικο για τους θεούς,
να τιμωρούν σκληρά;

47. ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ ΠΟΥ ΨΑΡΕΨΑΝ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ

Κάποιοι ψαράδες μάζευαν,
το δίχτυ που 'χαν ρίξει.
Κι από το μεγάλο βάρος του,
όλοι είχανε βογκήξει.

Νόμισαν, ότι η καλή
ψαριά, η αιτία ήταν,
γι αυτό χοροπηδούσανε,
κι όλοι πολύ χαρήκαν.

Αλλά, όταν τραβήξανε,
το δίχτυ έξω απ' τη βάρκα,
είδανε ψάρια λιγοστά.
Τα άλλα πήγαν ... τσάρκα.

Το δίχτυ ήτανε βαρύ
απ' τη μεγάλη πέτρα,
κι απ' τη σαβούρα την πολλή,
περίπου δύο μέτρα.

Όλοι τους λυπηθήκανε,
για τη μικρή ψαριά.
Μα πιο πολύ τους πείραξε,
που χάθηκε η χαρά.

Όλοι τους κάνανε όνειρα,
κι ήταν μες στη χαρά,
μα τώρα λυπηθήκανε,
σα να 'χαν συμφορά.

Ένας, από το πλήρωμα,
έμπειρος, ο πιο γέρος,
την γκαντεμιά ν' αφήσουνε,
τους είπε, καταμέρος.

Γιατί, τους λέει η χαρά,
είναι αδελφή της λύπης,
αυτές τ' αλάτι της ζωής,
είναι και ... καταλύτης.

Κι όπου η μοίρα τις καλεί,
πάνε και δεν προσέχουν,
αν τις ζητήσανε άνθρωποι,
κι ανάγκη αν τις έχουν.

48. ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΚΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ

Δυο κοκόρια τσακώθηκαν,
για την καρδιά μιας κότας,
που ήταν όμορφη πολύ,
κι είχε ψυχή ... κοκότας.

Στην πάλη αυτός που νίκησε,
πέταξε απ' τη χαρά του.
Στον τοίχο ανέβηκε ψηλά,
χτυπώντας τα φτερά του.

Κι εκεί το διαλάλησε,
πως είναι ο νικητής,
κι είναι καλός σαν κόκορας,
καλός σαν μαχητής.

Ο νικημένος έτρεξε,
κάπου, για να κρυφτεί,
γιατί, μετά την πάλη του,
είχε ρεζίλευτεί.

Κείνη την ώρα πέταγε,
ένας αϊτός ψηλά,
τον παινεσιάρη κόκορα,
βλέπει και ευθύς ορμά.

Τον άρπαξε και πέταξε,
ψηλά ως τη φωλιά του.
Να κάνει γεύμα πλούσιο,
αυτός και τα παιδιά του.

Και ο κρυμμένος κόκορας,
ελεύθερος πια τώρα,
στις κότες κοκορεύεται.
Γαμπρός, όλη την ώρα.

49. Η ΑΛΚΥΟΝΑ

Η αλκυόνα είναι πουλί,
που ζει στη μοναξιά,
Πάντα κοντά στη θάλασσα,
σε βράχους και νησιά.

Για ν' αποφύγει κυνηγούς,
βράχια ψάχνει να 'βρει.
Εκεί τ' αυγά θα γεννηθούν,
και θα κλωσήσει εκεί.

Κάποτε μια ετοιμόγεννη,
μικρούλα αλκυόνα,
γέννησε τ' αυγουλάκια της,
στη μέση του χειμώνα.

Στη βιάση της να γεννηθούν,
τ' αυγά σε καλή ώρα,
βρήκε ένα βράχο μικρό,
κι εκεί τα έχει τώρα.

Πρόλαβαν, βγήκαν τα μικρά,
μα ακόμα δεν πετάνε,
και για φαί τη μάνα τους
πάντοτε καρτεράνε.

Μια μέρα η φουσκοθαλασσιά,
ξέσπασε και μπουρίνι,
με αποτέλεσμα στη φωλιά,
τίποτα να μη μείνει.

Οι νεοσσοί χαθήκανε,
και η αλκυόνα κλαίει.
Μοιρολογεί τα τέκνα της,
μοιρολογεί και λέει.

Εγώ φοβόμουν τη στεριά,
την νόμιζα μπαμπέσα,
μα φάνηκε, πως η θάλασσα
δεν έχει κι αυτή μπέσα.

50. ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΜΑΙΑΝΔΡΟ

Κάποτε κάποιες αλεπούδες,
πήγανε για νερό,
να ξεδιψάσουν ήθελαν
στο Μαϊάνδρο ποταμό.

Το νερό έτρεχε μ' ορμή,
παρέσερνε τα πάντα,
κι οι αλεπούδες άτολμες,
περίμεναν στην μπάντα.

Μια αλεπού πιο τολμηρή,
πήδησε στο ποτάμι,
Κι έλεγε στις υπόλοιπες
- Δεν έχετε θάρρος δράμι;

Αλλά την παρασύρανε,
τα ορμητικά νερά.
Στη μέση αμέσως βρέθηκε,
να πλέει στα βαθιά.

Κι οι άλλες της φωνάζανε;
-Στάσου, μην μας αφήσεις!
Παρακαλούμε γύρισε,
τον τρόπο να μας δείξεις

-Πώς θα μπορέσουμε κι εμείς,
να πιούμε δροσερό,
άφοβα και ακίνδυνα
του ποταμού νερό.

Κι εκείνη καθώς έφευγε,
συρμένη απ' το νερό,
τις απαντά με πονηριά;
-Τώρα, δεν το μπορώ.

Θέλω να πάω το μήνυμα,
που είναι βιαστικό,
στη Μίλητο, σε φίλους μου,
Και δεν πρέπει να αργώ.

Όταν γυρίσω από εκεί,
θα δείξω και τον τρόπο,
πώς πίνεται και το νερό,
χωρίς φόβο και κόπο.

51. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΒΑΤΟΣ

Μια αλεπού σκαρφάλωνε,
σε ένα φράχτη επάνω,
για να μην πέσει σκέφτηκε,
τον βάτο αυτό, ας πιάνω.

Αλλά, πληγώθηκαν πολύ,
τα πόδια από τα αγκάθια,
του βάτου, κι αυτή έχασε,
... τ' αυγά με τα καλάθια.

- Αλίμονό μου φώναξε,
η αλεπού στο βάτο.
Εγώ ήρθα για βοήθεια,
και συ με σπρώχνεις κάτω.

Το λάθος το 'κανες εσύ,
που ήρθες να πιαστείς.
Δεν ήξερες στα αγκάθια μου,
ότι θα τσιμπηθείς;

Δεν γνώριζες, ότι εγώ,
πιάνομαι από παντού,
θα 'πρεπε να φυλάγεσαι,
κι εσύ καλού - κακού!

52. ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Μια μέρα ένα γουρουνόπουλο,
μπήκε μες στο κοπάδι,
κι έμεινε βόσκοντας εκεί,
μέχρι αργά το βράδυ.

Αυτό γινόταν τακτικά,
και για πολλές ημέρες.
Ωσπου μια μέρα ο βοσκός,
το στρίμωξε στις φτέρες.

Και κείνο μπήγει τις στριγκλιές.
Φωνάζει και χτυπιέται.
Να φύγει απ' τα χέρια του βοσκού,
θέλει και δεν κρατιέται.

Για τις φωνές που έβαλε,
τα πρόβατα το κρίζουν.
-Κι άλλους τους πιάνει ο βοσκός,
μα εκείνοι δεν φωνάζουν.

Ναι, αλλά σας πιάνει ο βοσκός
για το μαλλί σας μόνο.
Μα, εμένα για το κρέας μου,
τους λέει με πολύ πόνο.

53. ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ένα όμορφο ελάφι
πήγαινε σε μια πηγή,
να πιει το νερό και να 'βρει
και ζωντάνια και αλκή.

Και τον εαυτό του βλέπει
μες στα γάργαρα νερά,
τα δυο κέρατα θαυμάζει.
Τι ωραία θέλγητρα!

Λυπάται για τα πόδια του,
που είναι ασθενικά,
έτσι λεπτά, σα ξόβεργες,
τόσο καχεκτικά.

Κι ενώ αυτά σκεφτότανε,
βλέπει, να 'ναι κοντά,
ένα λιοντάρι άγριο,
κι ευθύς να του ορμά.

Σαν αστραπή εξέφυγε
τα νύχια του θηριού,
κι άρχισε το τροχάδην,
που θα 'ταν του σωσμού.

Τρέχει, γιατί με το τρεξιό,
θα σώσει το τομάρι,
και θα γλυτώσει απ' τ' άγριο,
το τρομερό λιοντάρι.

Όσο έτρεχε στο ίσιωμα,
όλα πήγαν καλά.
Μα, όταν στο δάσος έφτασε
άρχισαν τα δεινά.

Τα κέρατα μπερδεύτηκαν,
με τα κλαδιά ενός δέντρου,
που ήταν τόσο χαμηλά,
σχεδόν κάτω του μέτρου.

Κι αφού επαγιδεύτηκε,
ήρθε και το λιοντάρι,
ένιωσε πια, πως στο εξής,
δεν θα 'χει άλλη χάρη.

Και τότε μονολόγησε,
Και είπε πριν πεθάνει:
-Εδώ τα όμορφα κέρατα,
στ' αλήθεια μ' έχουν βάνει.

Τα πόδια θα με γλίτωναν,
από δεινά και οδύνη,
κι όχι τα όμορφα κέρατα,
που είχα εμπιστοσύνη!

54. Η ΓΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Πρόβλημα με την όραση,
είχε κάποια γριά.
Και κάλεσε έναν γιατρό,
να βρει τη γιατρεία.*

Συμφώνησαν δε, την πληρωμή,
στο τέλος να τη δώσει,
όταν από την τύφλωση,
θα έχει πια γλυτώσει.

Της έβαζε μία αλοιφή,
στα μάτια ο γιατρός,
Κι έλεγε μάτια κλειστά,
για να μη βλέπει εμπρός.

Όσο δεν κοίταζε η γριά,
ο γιατρός της αφαιρούσε,
κάτι απ' το νοικοκυριό.
Και, ναι, ό,τι μπορούσε.

Έτσι όλα τα κινητά,
της πήρε από το σπίτι.
Την άφησε ξεκρέμαστη,
Φτωγιά σαν το σπουργίτι.

Στο μεταξύ γιατρεύτηκαν,
και της γριάς τα μάτια,
και ο γιατρός απαίτησε,
να πάρει τα ... ρεσάτια.*

Κι αφού η γριά δεν έδινε,
καμία αμοιβή,
στα δικαστήρια ο γιατρός,
την πήγε αυθωρεί.

Κι όταν ρωτάει ο δικαστής,
γιατί δεν τον πληρώνει,
αυτά που συμφωνήσανε,
χωρίς βία και μόνη.

-Γιατί, του λέει η γριά,
τα μάτια μου πια τώρα,
δεν βλέπουνε, όπως έβλεπαν,
κι άντεχαν πολλή ώρα.

Τότε έβλεπα τα σκεύη μου,
που είχα μες στο σπίτι,
τώρα δεν βλέπω τίποτα,
ό,τι είχα, πάει, λείπει...

ρεσάτια= λίρες.

55. ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ

Ένα ελάφι όμορφο,
σε αμπέλι έχει μπει,
να μην το δουν οι κυνηγοί.
Ήθελε, να κρυφτεί.

Οι κυνηγοί προσπέρασαν,
δεν είδαν, πού είχε πάει.
Κι έτσι, το ελάφι προσπαθεί,
τα κλήματα να φάει.

Μα τρώγοντας κουνιότανε,
του αμπελιού τα φύλλα.
Και οι κυνηγοί που το 'δανε,
νοιώσανε ανατριχίλα.

Γύρισαν και σαΐτεψαν.
Σκότωσαν το ελάφι.
Και είδαν, πως οι κόποι τους
δεν πήγανε πια στράφι.

Καθώς το ελάφι πέθαινε,
οδύρεται και κλαίει.
- Γιατί τα φύλλα έτρωγα;
λέει και ξαναλέει.

Τα κλήματα μου δώσανε,
τόπο που να κρυφτώ,
κι εγώ τον ευεργέτη μου,
έκανα ... φαγητό.

56. Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ.

Σε ένα σπίτι ζούσανε
πολλά -πολλά ποντίκια.
Κι ο γάτος σαν τα έπιανε,
τα 'κανε μεζελίκια.

Για να σωθούν οι ποντικοί,
χωνόντουσαν στις τρύπες.
Κι από εκεί δεν έβγαιναν,
ούτε καν με ... σαΐτες.

Έτσι ο γάτος έμεινε,
χωρίς το θήραμά του,
και νηστικοί πια μένανε,
αυτός και τα παιδιά του.

Σκέφτηκε, πως με τέχνασμα,
μπορεί να ξεγελούσε,
κι ίσως από τους ποντικούς,
κάποιος να ξεμυτούσε.

Για αυτό λοιπόν κρεμάστηκε
ανάποδα σε ξύλο,
και προσποιήθηκε, πως πια,
δεν πιάνει ούτε ... φύλλο.

Αλλά, ξύπνιοι οι ποντικοί
του λεν από μακριά.
Και σάκος, να γινόσουνα,
δεν θα μας βρίσκεις πια.

57. Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΤΕΣ

Ο γάτος μόλις έμαθε,
είναι άρρωστες οι κότες,
φόρεσε ιατρική στολή,
έβαλε και τις μπότες.

Πάει στο κοτέτσι, φιλικά,
δήθεν και τις ρωτάει.
Πώς νοιώθουν και τι θέλουνε.
Και μια του απαντάει.

Θα είμαστε πολύ καλά,
εάν μας απαλλάξεις
από την παρουσία σου.
Αυτό πρέπει να πράξεις.

58. Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ Η ΓΙΔΑ

Ένας καλός γιδοβοσκός,
τις γίδες του μαζεύει,
για να τις κλείσει στο μαντρί,
και να μην τις γυρεύει.

Μια απ' τις γίδες ξέμεινε,
έβοσκε παραπέρα.
Να μαντρωθεί, δεν ήθελε,
εκείνη την ημέρα.

Ρίχνει μια πέτρα ο βοσκός,
για να τη συνεφέρει,
κι όπως τις άλλες στο μαντρί
κι εκείνη να τη φέρει.

Στο κέρατο την πέτυχε,
που έσπασε, τι κρίμα!
Όλα για το γιδοβοσκό,
Τώρα, δεν πάνε πρίμα.

Άρχισε να παρακαλεί,
να μην μιλήσει η γίδα,
και στον αφέντη να μην πει,
εγώ τον δράστη είδα.

Η γίδα λέει, αδύνατο
να μην αποκαλύψω.
Και το σπασμένο κέρατο,
που δεν μπορώ, να κρύψω;

59. Ο ΑΙΣΩΠΟΣ ΣΤΟ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟ

Ο μυθοπλάστης Αίσωπος,
μια μέρα που ήταν σκόλη,
τη μέρα του επέρασε,
στο ναυπηγείο, όλη.

Οι ναυπηγοί κορόιδευαν,
και τον επροκαλούσαν
Να τους ειπεί τους μύθους του,
και άλλα τον ρωτούσαν.

Κι αυτός τους έλεγε, πολλά,
πως στα παλιά τα χρόνια,
τότε, που χάος και νερό
υπήρχανε αιώνια ...

Κι ο μέγιστος Δίας ήθελε,
ξηρά να φανερώσει,
της είπε: ρούφα τρεις φορές,
και το νερό θα ... σώσει.

Πρώτη φορά, που ρούφηξε,
τη θάλασσα η ξηρά,
βουνά φανερωθήκανε,
κομμάτια απ' τη στεριά.

Και με τη δεύτερη φορά,
φάνηκαν πεδιάδες,
που ζούσαν δούλοι κι άρχοντες,
αφέντες και κυράδες.

Και η ξηρά ετοιμάστηκε,
για τρίτη ρουφηξιά.
-Σταμάτα, λεν οι ναυπηγοί,
τα παραμύθια πια.

Γιατί, αν για τρίτη φορά,
ρουφήξει η γη νερά,
άχρηστη θα είναι η τέχνη μας,
κι εμείς χωρίς δουλειά!

60. Η ΑΛΕΠΟΥ ΜΕ ΤΗ ΦΟΥΣΚΩΜΕΝΗ ΚΟΙΛΙΑ

Μια αλεπού, που πείναγε,
βλέπει σε μια κουφάλα,
ψωμιά, τυριά και κρέατα,
μαζί και πολλά άλλα.

Τα είχανε βάλει οι βοσκοί,
να φάνε κάποια ώρα,
και στην κουφάλα τα 'κρυψαν,
να μην τα βρει η μπόρα.

Η αλεπού αδίστακτα,
μπαίνει μες στην κουφάλα.
Τρώει όλα τα τρόφιμα,
και δεν αφήνει στάλα.

Κάνει προσπάθεια να βγει,
απ' τη μικρή κουφάλα,
μα η κοιλιά που φούσκωσε,
δεν την αφήνει στάλα.

Δεν μένει στάλα ελεύθερη,
χώρος να ξεγλιστρήσει,
και την ακούσια φυλακή,
... άδεια να την αφήσει.

Αναστενάζει η αλεπού,
για το κατάντημά της,
και κλαίει και οδύρεται,
για τα κακά στερνά της.

Περνάει μια άλλη αλεπού,
ακούει τι έχει γίνει,
Και με περίσσια λογική,
μια συμβουλή της δίνει.

Μέχρι να γίνεις, όπως πριν,
που ήσουν νηστική,
μείνε και θα 'ρθει η στιγμή,
να φύγεις από εκεί.

61. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΟΥΡΙΔΕΣ

Μια πεινασμένη αλεπού,
έψαχνε για να βρει,
κάτι να φάει κι η πείνα της,
να κορεστεί κι αυτή.

Στο δρόμο της συνάντησε,
μία κληματαριά.
Είχε σταφύλια ώριμα,
μα βρίσκονταν ψηλά.

Η αλεπού προσπάθησε,
μια, δυο φορές να φτάσει,
κάποιο τσαμπί και απ' αυτό,
να φάει και να χορτάσει.

Μα τα τσαμπιά ήταν ψηλά,
δεν έφτασε κανένα,
μονολογούσε φεύγοντας.
- Δεν είναι αυτά για μένα.

Δεν ωριμάσανε καλά,
Είναι άγουρα, δεν είδες;
Είναι αυτά που ο λαός,
τα λέει αγουρίδες!!

62. ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Στο δάσος κάποιοι κυνηγοί,
είδαν μια αλεπού,
και πήραν το κατόπιν της
να δουν αν πάει ... Πού;.

Η αλεπού στο δρόμο της,
βλέπει έναν ξυλοκόπο.
-Με κρύβεις, σε παρακαλώ,
του λέει, σε κάποιον τόπο.

Κι αυτός της λέει, κρύψου εκεί,
βαθειά μες στην καλύβα.
Και εγώ θα προσποιηθώ,
πως διόλου δεν σε είδα.

Όταν ήρθαν οι κυνηγοί,
ρωτούν τον ξυλοκόπο,
αν είδε καμιά αλεπού
σ' αυτόν εδώ το τόπο.

-Δεν είδα φίλοι μου καλοί,
σήμερα αλεπού,
μα με το χέρι του έδειχνε,
πώς κρύφτηκε και πού.

Οι κυνηγοί αγνόησαν
του ανθρώπου τα σημάδια,
κι έφυγαν δίχως θήραμα,
και τα σακίδια άδεια.

63. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Κι η αλεπού, αφού γλίτωσε,
φεύγει απ' την καλύβα,
δίχως να πει ευχαριστώ,
με λόγια, έστω, λίγα.

Γι αυτό και την κατηγορεί,
τότε ο ξυλοκόπος.
-Φύγε, της λέει αγάριστη,
να καθαρίσει ο τόπος.

Εγώ σε επροστάτεψα,
από τους κυνηγούς,
και συ δεν λες ευχαριστώ,
που γλύτωσες απ' αυτούς.

Κι η αλεπού του απάντησε,
με πίκρα στη φωνή.
Δεν θα σου ευχαριστώ,
και άκουσε το γιατί ...

Γιατί, άλλα έλεγες στους κυνηγούς,
κι άλλα έδειχναν τα χέρια,
που νόμιζες, δεν έβλεπα,
κι όμως τα είδα ... καίρια.

Σ' ένα κοπάδι πρόβατα,
χώθηκε μια αλεπού,
κι ένας σκύλος την ρώτησε.
-Πού πας κυρά μου, πού;

-Εδώ, θα 'μαι, μαζί με σας.
Θα παίζω με ένα αρνάκι,
κι όταν αυτό με βαρεθεί,
θα φύγω σε λιγάκι.

Αυτά είπε και έκανε,
πως χάιδευε τ' αρνάκι,
και τάχα φίλαγε γλυκά
το δόλιο προβατάκι.

Μα ένας σκύλος πονηρός,
ρωτάει. - Γιατί το κάνεις;
Γιατί, ασχολείσαι με τ' αρνί;
Θέλεις, να με τρελάνεις;

Εγώ νταντεύω το μικρό,
Του κάνω και παιχνίδια.
Κι αν βαρεθεί το παίξιμο.
Του βάζω και στολίδια.

Φύγε, της λέει το σκυλί,
γιατί, αν συνεχίσεις,
χάδια σκυλίσια θα αισθανθείς,
και θα μετανοήσεις.

64. Η ΚΟΛΟΒΗ ΑΛΕΠΟΥ

Στο δάσος μία αλεπού
παίζει με τα παιδιά της.
Μα πιάνεται στο δόκανο,
και κόβεται η ουρά της.

Και τώρα που 'ναι κολοβή
και δεν έχει ουρά,
της έφυγε η διάθεση,
της έφυγε η χαρά.

Νοιώθει ντροπή, που έχασε
την όμορφη ουρά της,
Κι αισθάνεται απέχθεια,
για το ελάττωμά της.

Και ψάχνει τρόπο για να βρει,
τις φίλες της να πείσει,
να κόψουν την ουρά κι αυτές.
Να τις ... καρατομήσει.

Κάλεσε σε συγκέντρωση,
όλες τις αλεπούδες,
και λέει, με ύφος σοβαρό.
-Ακούστε με, σουσούδες.

Άκουσα, είναι άπρεπο,
να έχουμε ουρά,
μας είναι βάρος περιττό,
και μας στερεί χαρά.

Γι αυτό μην περιμένετε,
κόψετε τις ουρές,
να χάσετε περιττά κιλά
και να 'χετε χαρές.

Τότε, μια νέα αλεπού,
της λέει σοβαρά.
-Τούτο, αν σε συνέφερε,
δεν θα 'λεγες κυρά...

Να γίνουμε όλες κολοβές,
να κόψουμε ουρές,
για να 'χουμε τάχα όλες μας,
απίστευτες χαρές.

65. Ο ΜΕΣΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΩΜΕΝΕΣ

Ένας άνδρας μεσόκοπος,
είχε δυο ερωμένες,
που ήταν μαζί του φαίνεται,
πολύ ερωτευμένες.

Η μια ήταν νεότερη,
κατά πολύ απ' αυτόν.
Κι η άλλη μάλλον διένυε
μέγα ... ενιαυτόν.

Αλλά κι οι δυο τους είχανε,
κοινή ντροπή και πάθος,
γιατί ερωτευθήκανε,
άνθρωπο, κατά λάθος.

Η μία, η νεότερη,
πολύ αντιπαθούσε,
τις λευκές τρίχες της κεφαλής,
γι αυτό τις αφαιρούσε.

Κι η άλλη, η γεροντότερη,
κι εκείνη αφαιρούσε,
τις μαύρες, που 'ταν ανάμεσα,
κι αυτές δεν τις μπορούσε.

Έτσι αφαιρώντας η μια λευκές
και τις σκούρες η άλλη,
τρίχα πια δεν απόμεινε,
στου άνδρα το κεφάλι.

66. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΣ

Λένε, πως πρώτα ο Θεός,
έπλασε όλα τα ζώα,
και στο καθένα έδωσε,
χαρίσματα αθρόα.

Στο ένα έδωσε δύναμη,
στο δεύτερο φτερά,
και στ' άλλο την ταχύτητα,
να τρέχει, ή να πετά.

Ο άνθρωπος στεκότανε,
γυμνός και πικραμένος,
γιατί δεν πήρε χάρισμα.
Ένοιωθε αδικημένος.

Και είπε με παράπονο,
στον μέγιστο, το Δία,
πως έγινε για εκείνον,
μεγάλη αδικία.

Κι ο Δίας του ανταπαντά.
Κάνεις μεγάλο λάθος
Εσύ το δώρο που έλαβες
Έχει μεγάλο βάθος.

Πήρες εσύ τη λογική,
Δώρο το πιο μεγάλο,
Που έχει τόση δύναμη
Όση κανένα άλλο.

67. Ο ΒΟΡΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Έχεις το λόγο, την μιλιά,
και νου να διαφεντεύεις.
Πες μου δεν είναι αρκετά;
Τι άλλο πια γυρεύεις;

Κι ο άνθρωπος κατάλαβε,
το λάθος του και λέει.
-Σ' ευχαριστώ Δία τρανέ,
συγχώρα 'με, και ... κλαίει.

Μια φορά κι έναν καιρό,
μάλωνε ο κυρ Βοριάς,
με τον Ήλιο τον λαμπρό,
που έλαμπε σαν βασιλιάς.

Λεν κι οι δυο με ένα στόμα,
- Έχω δύναμη μεγάλη.
Πίστεψέ το, πως στον κόσμο,
σαν κι αυτή δεν έχει άλλη.

Και για να τ' αποδείξουνε
κι οι δυο πως έχουν δίκιο,
είπαν να βάλουν στοίχημα,
για κάτι, πιο ... αντρίκιο.

Το πανωφόρι γέροντα,
που βάδιζε στο δρόμο,
είπαν, πως θα 'βγαζε ο καθείς
εύκολα από τον ώμο.

Φυσάει πρώτος ο Βοριάς,
κι ο γέροντας κρυώνει,
πιάνει το πανωφόρι του,
και το διπλοκουμπώνει.

Τότε, ο Ήλιος δυνατές,
θερμές ακτίνες στέλνει,
κι εύκολα από το γέροντα,
το πανωφόρι παίρνει.

Ο γέροντας ζεστάθηκε,
πετάει το πανωφόρι,
και το 'κανε από μόνος του,
χωρίς κανένα ζόρι.

68. Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΛΑΚΡΟΣ

Κάποτε τον φιλόσοφο,
τον κυνικό Διογένη,
λοιδόρησε ένας φαλακρός,
που είχε μικρό γένη.

Και κείνος του απάντησε,
σοφά και κυνικά,
όπως άλλωστε άρμοζε,
μα λίγο σκωπτικά.

Δεν κοροϊδεύω φίλε μου,
εσέ, Θεός φυλάξει.
Τις τρίχες σου όμως επαινώ,
που έχουνε πετάξει.

Κι οριστικά απαλλάχτηκαν
από κακό κρανίο,
που λοιδορεί ασύστολα,
μ' έναν τρόπο αχρείο.

69. Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ

Μια μέρα κάποιος γεωργός,
βρήκε έναν αετό,
που 'χε πιαστεί σε ελιόδιχτυα
κοντά σε ένα χωριό.

Ο γεωργός λευτέρωσε,
τον αετό απ' τα δίχτυα,
αφού πρώτα τον θαύμασε,
στην ομορφιά, στα ... νύχια.

Ο αετός δεν ξέχασε,
ποτέ αυτή τη χάρη,
Κι όπως φάνηκε, κι αυτός
έκανε αντιχάρη.

Μια μέρα, είδε το γεωργό,
δίπλα σε έναν τοίχο,
που ήταν ετοιμόρροπος,
σκέφτεται, θα πετύχω;

Να σώσω τον ευεργέτη μου,
απ' τον τοίχο πριν πέσει,
ή τη ζωή του ο άνθρωπος,
σίγουρα θα απολέσει;

Ευθύς ορμάει από ψηλά,
και το φακίολι αρπάζει,
και το γεωργό ξωπίσω του,
να τρέξει, αναγκάζει.

Ο γεωργός σηκώνεται,
να πιάσει το φακίολι,
αυτό που υπεραγαπά,
και το φορά στη σκόλη.

Τρέχει, μα ξαφνικά κοιτά,
πως το φακίολι πέφτει,
που το έριξε ο αετός,
σα να 'ταν ένα ξέφτι.

Το παίρνει και επέστρεψε,
στον τόπο, όπου καθόταν.
μα έντρομος αντιλήφθηκε,
ο τοίχος γκρεμιζόταν!

Και τότε είδε με έκπληξη,
πως σώθηκε κι αυτός,
απ' τη μικρή παρέμβαση,
που 'κανε ο αετός.

Ήταν μια ανταπόδοση,
η δράση του πουλιού,
και μέγα ευεργέτημα,
αυτό του αετού.

70. ΤΟ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟ ΕΛΑΦΙ

Ένα μονόφθαλμο ελάφι
βοσκούσε σε μια παραλία,
παρατηρώντας τη στεριά,
κι αυτό, για να 'χει προστασία.

Απ' τη στεριά μπορούσανε,
να 'ρθουνε κυνηγοί,
κι αν το τοξεύσουν σίγουρα,
να πέσει καταγή.

Το μάτι που δεν έβλεπε,
το μάτι το τυφλό,
κοίταζε προς τη θάλασσα,
κείνο το πρωινό.

Κι όμως, από βάρκα κυνηγών,
που έπλεε κοντά,
τόξευσαν και θανάτωσαν
το ελάφι ξαφνικά.

Και τότε, καθώς πέθαινε
το αθώο ελαφάκι,
είπε: απ' αλλού περίμενα,
να μου 'ρθει το φαρμάκι...

Και μου 'ρθε από τη θάλασσα,
που θεωρούσα φίλη,
κι αυτή με πρόδωσε άπονα
το πρωινό τ' Απρίλη.

71. Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Ένας γιατρός κανάκευε
κάποιον και για καιρό,
που ήταν άρρωστος πολύ,
του θανατά θαρρώ.

Κι όταν πέθανε ο άρρωστος,
έλεγε στην κηδεία.
Του 'λεγα: απόφευγε κρασί,
να 'χεις καλή υγεία.

Κι όσο μπορείς συχνότερα
και κλύσματα να κάνεις,
αν θες πολύ, να γιατρευτείς,
και όχι να πεθάνεις.

Αυτά που λες τώρα γιατρέ,
είναι λόγια τ' αέρα.
Αυτά ήταν χρεία, να τα πεις,
πριν έρθει εδώ πέρα.

Πριν χρειαζόταν συμβουλές,
κι ιατρική ορμήνια,
τόρα όλα είναι άκαιρα,
και λόγια για ... χαμίνια.

**72. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΤΟ ΑΛΟΓΟ, ΤΟ ΒΟΔΙ
ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ**

Ο Δίας όταν έπλασε,
τον άνθρωπο στη γη,
λίγα χρόνια του έδωσε,
να 'χει για απαντοχή.

Όμως, με το καλό μυαλό,
που του 'δωσε να έχει,
έφτιαξε σπίτι ασφαλές,
στα δύσκολα ν' αντέχει.

Κι έτσι, στο κρύο το πολύ,
και στο βαρύ χειμώνα,
δεν έχει πια έγνοια καμιά,
ούτε κσι κάνει αγώνα...

Όπως κάνουν τα ζωντανά,
για να προστατευτούν,
που ψάχνουν τόπο ασφαλή,
να πάνε να κρυφτούν.

.....

Κάποτε, σε μια δυνατή
βροχή, σαν καταιγίδα,
το άλογο πάει στον άνθρωπο,
και λέει: καλά που σ' είδα.

Την καταιγίδα, τη βροχή,
το κρύο δεν τ' αντέχω.
Την προστασία σου ζητώ,
και πάρε ό,τι έχω.

Κι ο άνθρωπος απάντησε,
στέγη θα σου χαρίσω,
μα και συ θα υποσχεθείς,
ό,τι κι αν σου ζητήσω.

Και τ' άλογο μετά χαράς,
του λέει, να χαρείς,
πάρε ό,τι θέλεις από εμέ,
πάρε ό,τι μπορείς.

Με πονηριά ο άνθρωπος,
ζητάει λίγα χρόνια,
απ' του αλόγου τη ζωή.
Ωσπου να 'ρθουν τα ... χιόνια.

Και τ' άλογο του χάρισε,
χρόνια από τη ζωή του,
για να 'χει καλοπέραση,
να 'χει και τη βολή του.

Μετά απ' λίγο έφτασε,
στο σπίτι κι ένα βόδι.
Κι αυτό ζητούσε στέγαση,
να βάλει κι αυτό πόδι.

Να 'χει κι αυτό ασφάλεια,
κάτω απ' την ίδια στέγη,
και ό,τι θέλει ο άνθρωπος,
τ' άγριο βόδι στέργει.

Και πάλι ο άνθρωπος ζητά,
για ό,τι του προσφέρει,
λίγα απ' τα χρόνια του βοδιού
για να μην ... υποφέρει.

Το βόδι μην αντέχοντας,
τέτοια κακοκαιρία,
συμφώνησε και φώναξε.
-Γλίτωσα από τα κρύα.

Μετά από λίγο έρχεται,
στο σπίτι κι ένας σκύλος.
Παρακαλεί τον άνθρωπο.
-Θέλω να γίνω φίλος.

Θέλω κι εγώ στο σπίτι σου,
να ζω και να κοιμάμαι,
και φίλος σου πιο κοντινός,
για πάντα θέλω να 'μαι.

Πολύ ευχαρίστως, να γενείς
κι εσύ φίλος δικός μου,
λέει στο σκύλο ο άνθρωπος,
και να 'σαι σύντροφός μου.

Αλλά κι εσύ, όπως κι αυτά,
τα ζώα που 'ναι μέσα,
πρέπει να δώσεις κάτι τι,
για να 'χεις λίγη μπέσα.

Πρέπει, από τα χρόνια σου,
κάποια να μου τα δώσεις,
και έτσι το τομάρι σου,
απ' τη βροχή θα σώσεις.

Για να γλιτώσει ο σκύλος,
κι από την παγωνιά,
έδωσε ό,τι του ζήτησαν,
για μια μικρή γωνιά.

Τότε όμως συνέβησαν,
στον άνθρωπο αλλαγές,
ζούσε τώρα χρόνια πολλά,
μα με παραλλαγές.

Τα πρώτα χρόνια που 'δωσε,
ο Δίας στους ανθρώπους,
ήταν αυτοί πολύ σωστοί,
κι είχανε καλούς τρόπους.

Τα χρόνια που προστέθηκαν,
τα χρόνια του αλόγου,
ήταν χρόνια αλαζονικά,
και χρόνια παραλόγου.

Αργότερα σαν ήρθανε
τα χρόνια του βοδιού,
ο άνθρωπος ζήτησε πια,
να κυβερνά παντού.

Κι όταν στο τέλος έρθουνε,
και του σκυλιού τα χρόνια,
ο άνθρωπος θα 'ναι αράθυμος,
κι όχι για τα σαλόνια.

73. Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Κάποτε ένας κόρακας,
ένα κομμάτι κρέας,
το άρπαξε και το 'φερε,
στην κορυφή ελαίας.

Τον βλέπει μία αλεπού,
Θέλει να τον τουμπάρει.
Το κρέας απ' τον κόρακα,
Σκέπτεται, πώς να πάρει.

Άρχισε να τον επαινεί,
πως τάχα είναι μεγάλος,
κι αυτός πρέπει για βασιλιάς,
κι όχι κανένας άλλος.

Μα ένα σου λείπει μοναχά
να γίνεις βασιλιάς
να 'χεις φωνή να τραγουδάς
φωνή και να μιλάς.

Και κείνος ο μωρόπιστος
Που δεν καταλαβαίνει,
την πονηριά της αλεπούς,
σε αποκοτιά προβαίνει.

74. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Αφήνει απ' το στόμα του,
το κρέας που κρατούσε,
κι έκανε μια προσπάθεια,
τάχα, πως κελαηδούσε.

Ανοίγοντας το στόμα του,
το κρέας πέφτει κάτω.
Το άρπαξε η αλεπού,
και πάει παρακάτω.

Τρώγοντας λέει στον κόρακα,
πως, αν είχες μυαλό,
και βασιλιάς θα ήσουν
των ζώων από καιρό..

Μια φορά έγινε βασιλιάς,
στα ζώα ένα λιοντάρι,
που δεν ήταν αράθυμο,
και ήταν γεμάτο χάρη.

Δεν ήταν ούτε βίαιο,
ούτε σκληρό πολύ.
Όλα τα ζώα αγάπαγε,
κι είχε καρδιά καλή.

Κάποτε αποφάσισε,
μια σύναξη να κάνει,
και όλα τα αντίθετα,
κοντά - κοντά να βάνει.

Ο λύκος με το πρόβατο,
αντάμα να καθίσουν.
Ο αίγαγρος, η λεοπάρδαλη,
να παίξουν, να γλεντήσουν.

Η τίγρη να μην κυνηγά,
το ελάφι κάθε μέρα,
κι ο σκύλος πια με το λαγό,
να λένε καλημέρα.

Και ο λαγός που πάντοτε,
ήτανε φοβισμένος,
τώρα, λέει πως έγινε
πολύ ευτυχισμένος.

**75. ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ
ΠΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ**

Κάποτε ενώ κοιμότανε,
ένα τρανό λιοντάρι,
ποντίκι σουλατσάριζε,
στην πλάτη του με χάρη.

Κάποια στιγμή ενοχλήθηκε,
το κοιμισμένο ζώο,
κι αρπάζει το ενοχλητικό,
που 'κανε τον αθώο.

Απ' την οργή του σκέφτηκε,
να το καταβροχθίσει,
μα εκείνο παρακάλεσε,
λεύτερο να τ' αφήσει.

Και τότε λόγο έδωσε,
μεγάλο και τρανό,
ν' ανταποδώσει, όπως μπορεί,
τη χάρη ένα πουρνό.

Γελώντας ελευθέρωσε,
τον δράστη το λιοντάρι,
αλλά ποτέ δεν πίστεψε,
πως θα του γίνει χάρη.

Κι όμως, δεν πέρασε καιρός,
πιάστηκε το λιοντάρι,
σε μια παγίδα κυνηγών,
μες στο ψηλό χορτάρι.

Το έδεσαν και πήγανε,
οι κυνηγοί πιο πέρα,
έφυγαν γι άλλο θήραμα,
που είδαν σε μια ξέρα.

Τότε παρουσιάστηκε,
κοντά του το ποντίκι,
Κι έκοψε αμέσως το σκοινί,
σα να 'ταν από ... ρείκι.

Το ποντίκι τελειώνοντας
λέει με μια βιασύνη.
-Βλέπεις, πως και στους ποντικούς
υπάρχει ευγνωμοσύνη!

76. Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Η ΓΡΙΑ

Ένας πεινασμένος λύκος,
γύριζε εδώ κι εκεί.
Έψαχνε παντού για να βρει,
της ημέρας την τροφή.

Φτάνοντας σε ένα μέρος,
άκουσε ένα παιδί,
να γκρινιάζει και να κλαίει,
κι η γριά να το καλεί.

-Φάε, παιδί μου, το φαί σου.
Μη γκρινιάζεις άλλο πια,
Αν δεν φας, τώρα σε δίνω,
Σε ένα λύκο αγκαλιά.

Και ο λύκος περιμένει,
πολλή ώρα εκεί κοντά,
Και προσμένει πως τα λόγια,
θα βγούνε αληθινά.

Βράδιασε κι ακούει πάλι,
τη γιαγιά να λέει ξανά.
-Αιντε, νάνι το μωρό μου,
να 'χει όνειρα γλυκά

Κι αν ο λύκος θα φανεί,
θα τον δέσω με σκοινί.
Κι αν ζητήσει να σε δώσω,
τότε εγώ θα τον σκοτώσω.

Ο λύκος απελπίστηκε,
και φοβισμένος φεύγει.
Πάει να βρει αλλού τροφή,
κι ακούγεται, να λέγει.

Αυτοί εδώ οι άνθρωποι,
έχουν ένα ψεγάδι,
γιατί, άλλα λένε το πρωί
κι άλλα λένε το βράδυ.

77. ΟΙ ΟΔΟΠΟΡΟΙ ΚΑΙ Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Μια μέρα του καλοκαιριού,
ζεστή, ένα μεσημέρι,
είχε μεγάλο καύσωνα,
χωρίς καθόλου αγέρι.

Δυο οδοιπόροι κίνησαν,
να πάνε σ' άλλο μέρος.
Πάνε, για να δουλέψουνε,
γιατί, ήτανε και θέρος.

Μα, από τη ζέστη την πολλή,
ψάχνανε για σκιά,
λιγάκι να ξεκουραστούν,
που δεν αντέχουν πια.

Τότε είδαν τον πλάτανο.
και παν να δροσιστούν,
ξαπλώνουνε και στη σκιά,
για να ξεκουραστούν.

Και όπως ήταν ξαπλωτοί,
και κάνανε κουβέντα,
λέγανε πόσο ανώφελα,
είναι αυτά τα δέντρα.

Τα δέντρα, σαν τον πλάτανο,
που δεν κάνουν καρπό,
δεν θα 'πρεπε να βρίσκονται,
εδώ στον τόπο αυτό.

Κι ο πλάτανος, που άκουσε,
τα λόγια τα πικρά,
λέει κι αυτός: - Αλίμονο,
αχάριστοι, τα λόγια σας, μικρά!

-Για τη σκιά και τη δροσιά,
που νοιώθετε σιμά μου,
θα 'πρεπε να αισχύνεστε!
Είναι δώρα δικά μου.

78. ΤΑ ΔΥΟ ΣΑΚΟΥΛΙΑ

Όταν τον άνθρωπο έπλασε,
ο θείος Προμηθέας,
δύο σακούλια του 'δωσε,
με ύφανση ερέας.

Και του 'πε: πάντα θα φοράς,
τα δυο αυτά σακούλια,
το 'να μπροστά ολοφάνερα,
το άλλο θα βλέπει ... "Πούλια".

Σ' αυτό, που κρέμεται μπροστά,
άνετα θε να βλέπεις,
των άλλων τα ελαττώματα,
αυτά, που δεν αντέχεις.

Στο πίσω σου θα βρίσκονται,
τα χούγια τα δικά σου,
αυτά που δεν θα βλέπεις συ,
τα ελαττώματά σου.

.....

Γι αυτό, όλοι οι άνθρωποι,
τα σφάλματα των άλλων,
τα μεγαλοποιούν πολύ,
και λένε άλλα αντ' άλλων.

Και τα δικά τους, πάντοτε,
είναι αμελητέα,
για τούτο και όλα θεωρούν,
πως είναι συγχωρητέα.

79. Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΤΡΕΦΕ ΜΕ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Κάποτε βρήκε ένας βοσκός,
λυκόπουλο μονάχο,
που ήταν νεογέννητο,
κάτω από έναν βράχο.

Το πήρε και τ' ανάθρεψε,
μαζί με τα σκυλιά του.
Και στο κοπάδι το έσερνε,
με όλα τα πρόβατά του.

Κι αυτό, όταν μεγάλωσε,
μαζί με τα σκυλιά
τους λύκους εκυνήγαγε,
να φεύγουν μακριά.

Και σαν απομακρύνονταν,
απ' το κοπάδι ο λύκος,
και τα σκυλιά επέστρεφαν
από το φόβο μήπως ...

Άλλος λύκος και απ' αλλού,
ζυγώσει το κοπάδι,
και αφανίσει πρόβατα,
και γίνει ένα ρημάδι.

Τότε και το λυκόπουλο,
έτρεχε με βιασύνη,
κοντά στο λύκο κι έτρωγε,
με πολλή ευφροσύνη.

Και μετά, πάλι γύριζε,
ξανά μες στο κοπάδι,
και δήθεν φύλαγε κι αυτό,
σωστά πρωί και βράδυ.

Αλλά, όταν σκοτείνιαζε,
κρυφά απ' το βοσκό,
σκότωνε ένα πρόβατο,
και το έτρωγε ... σκαστό.

Τότε, στο γεύμα του αυτό,
είχε συνδαιτυμόνες.
Τρώγανε κι όλα τα σκυλιά,
στα δάση στους λειμώνες.

Όταν το πήρε είδηση,
τι γίνεται ο βοσκός,
κρέμασε το λυκόπουλο.
Το σκότωσε κι αυτός.

80. Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ένας πολύ φιλάργυρος,
όλα τα υπάρχοντά του,
τα πούλησε και τα 'κανε,
χρυσό, να 'χει κοντά του.

Τα έκανε μπάλα χρυσού,
και τα 'βαλε στον τοίχο.
Τα 'κρυψε, για να μην βρεθούν,
από κανέναν τύπο.

Κλέφτη, κακούργο ή ληστή,
που αν ήξερε που είναι,
θα τα 'κλεβε και θα 'λεγε.
Τώρα άφραγκος μέινε.

Εργάτης ήταν που πρόσεξε,
την τρύπα, που είχε κάνει,
και το χρυσάφι του σ' αυτήν,
όλο το είχε βάνει.

Κρυφά την τρύπα άνοιξε,
και πήρε το χρυσάφι.
Και τότε ο φιλάργυρος,
Είδε, πως πάει στράφι.

81. Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Μοιρολογούσε και έκλαιγε,
τραβούσε τα μαλλιά του,
και καταριότανε αυτόν,
που έκλεψε τα ... προικιά του.

Τον είδε κάποιος, που έκλαιγε,
και τον ψιλωρωτάει.
-Γιατί, τάχα, ο σπαραγμός,
και τα μαλλιά τραβάει;

Κι όταν πληροφορήθηκε,
ποια ήταν η αλήθεια
Του λέει, -βρε κακόμοιρε,
γιατί χτυπάς τα στήθια;

Αφού, όλα τα χρήματα
που μάζεψες εσύ,
δεν τα χρησιμοποίησες.
Τα 'χες για απαντοχή.

Τώρα, αντί χρυσόμπαλα
στη θέση του χρυσού,
βάλε μία πέτρα στρόγγυλη,
που έχεις, του αγρού.

Ένας λαγός κορόιδευε,
κάποτε μια χελώνα,
πολύ, να τρέξει, δεν μπορεί,
και την καλεί σε αγώνα.

Εσένα γοργοπόδαρε,
εγώ, θα σε νικήσω.
Κι αν θέλεις, τώρα δα, εδώ
Θα σου το αποδείξω.

Βάζουμε και την αλεπού,
μάρτυρα και κριτή,
ν' ανακηρύξει δίκαια,
αυτή τον νικητή.

Δίνει το σύνθημα η αλεπού,
ν' αρχίσει ο αγώνας.
Ξεκίνησαν και τρέχουνε
κι οι δυο τους, κατά μόνας.

Τότε βλέπει ο λαγός,
η χελώνα που αργεί,
κι αποφασίζει στη σκιά,
να πάει, να κοιμηθεί.

82 . Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ας πέσω να ξεκουραστώ,
λιγάκι και την φτάνω,
ώσπου να πάρει την στροφή,
στο λόφο παραπάνω.

Μα ο ύπνος ήτανε βαρύς.
Πέρασε και η ώρα.
Για να 'ρθει πρώτος στην κορφή,
πρέπει να τρέξει τώρα.

Έφτασε, σαν τον άνεμο,
στο τέρμα του αγώνα,
μα βλέπει εκεί στην κορυφή,
να κάθεται η χελώνα.

Και τότε λέει η αλεπού:
Λαγέ, να μην επαίρεσαι.
Μάθε πρώτα, πως να νικάς,
και ύστερα, να χαίρεσαι.

Ένα παιδάκι έκλεψε,
του δασκάλου την πλάκα,
και με χαρά την έφερε,
στο σπίτι μες στη σάκα.

Κι η μάνα του το παίνεψε.
-Μπράβο του λέει παιδί μου.
Έτσι να κάνεις πάντοτε,
για να 'χεις την ευχή μου.

Μια άλλη φορά έκλεψε,
ρούχα απ' τη γειτονιά,
του άρεσε και το 'κανε,
κι αυτό πολύ συχνά.

Κι όσο τα χρόνια πέρναγαν,
έκλεβε πιο πολλά,
μεγάλα αντικείμενα,
κι από τα πιο καλά.

Αλλά, μια μέρα πιάστηκε,
στα πράσα, επ' αυτοφώρω,
και τον πηγαίνανε πολλοί,
στον δήμιο, για τον ... φόρο.

Τον πήγαιναν για κρέμασμα,
κι η μάνα ακολουθούσε.
-Πού σε πηγαίνουν γιόκα μου;
Πικρά μοιρολογούσε.

-Έλα κοντά μανούλα μου,
έλα να με φιλήσεις,
Τον τελευταίο ασπασμό,
θέλω να μου χαρίσεις.

Κι όταν αυτή πλησίασε,
και πάει να τον φιλήσει,
έσκυψε και της δάγκωσε,
πολύ σκληρά τη ... μύτη.

Την έκοψε και φρούμαζε,
σαν ζώο πονεμένο.
-Συ φταις, που θα με δεις
σε λίγο κρεμασμένο.

Γιατί, δεν με τιμώρησες,
στην πρώτη μου κλεψιά,
κι αντί μπράβο, δε μου 'δωσες,
στο σβέρκο... καρπαζιά;